

ДЖЕЙМИ МАКГУАЙЪР КРАСИВА СВАТБА

Част 2 от „Красиво бедствие“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2015

chitanka.info

На Дийна и Селена

ПЪРВА ГЛАВА

АЛИБИ

АБИ

Усещах как приближава: нарастващо, упорито безпокойство, което пълзеше под кожата ми. Колкото повече се стараех да не му обръщам внимание, толкова по-непоносимо ставаше: сърбеж, който трябваше да бъде почесан, писък, надигащ се към повърхността. Баща ми казваше, че настойчивата необходимост да избягаш, когато нещата са на път да се объркат, е като тик — защитен механизъм, добит по рождение от всички Абърнати. Почувствах го секунди преди пожара, а сега отново.

Седях в стаята на Травис, броени часове след пожара, сърцето ми биеше учестено, мускулите ми потрепваха. Всички инстинкти ме тласкаха към вратата. Казвах ми да си тръгна, да се махна, да отида където и да е, но не и да остана тук. За пръв път в живота си обаче не исках да бъда сама. Едва успях да се съсредоточа над този глас, който толкова обичах и който сега ми разказваше как се е уплашил да не ме изгуби, как точно преди да избяга, е хукнал в обратна посока, към мен. Много хора загинаха; някои бяха непознати от Държавния, но други бях виждала в столовата, в часовете, на други боеве.

Ние някак си оцеляхме и сега седяхме сами в неговия апартамент, и се опитвахме да смелим всичко това. Чувствахме се не само уплашени, но и виновни... заради тези, които бяха загинали и защото ние бяхме оживели. Дробовете ми сякаш бяха пълни с паяжини и пламъци; не можех да пропъдя противната миризма на овъглена кожа от носа си. Беше непреодолима и въпреки че взех душ, тя си оставаше там, смесена с аромата на мента и лавандула от сапуна, с който се бях опитала да я отмия. Не по-малко натрапчиви бяха и звуците. Сирените, виковете, тревожните и панически разговори, писъците на хората, които пристигаха на мястото и научаваха, че техни приятели са още вътре. Всички изглеждаха еднакво: покрити със сажди, с едно и също изражение на объркване и отчаяние. Беше кошмар.

Въпреки че ми беше трудно да се съсредоточа, чух го да казва:

— Единственото, от което се страхувам, е живот без теб, Вrabчо.

Бяхме извадили голям късмет. Дори в онази тъмна дупка във Вегас, когато ни нападнаха главорезите на Бени, имахме някакво

предимство. Травис беше непобедим. Но участието в Кръга и незаконни боеве в рисковани условия, последният от които доведе до смъртта на безброй момчета и момичета... това беше битка, която дори Травис Мадокс не можеше да спечели. Връзката ни беше издържала толкова много неща, но сега съществуваше реална опасност той да отиде в затвора. Той вероятно още не го съзнаваше, но това беше препятствието, което можеше да ни раздели. Единственото обстоятелство, върху което няхаме власт.

— Значи няма от какво да се боиш. Ще бъдем заедно завинаги.

Той въздъхна и притисна устни в косата ми. Не бях предполагала, че някой може да изпитва такива силни чувства към друг човек. Той ме бе защитил. Сега беше мой ред да го направя.

— Това е — каза той.

— Кое?

— Още когато те срещнах, разбрах, че в теб има нещо, от което се нуждая. Оказа се, че изобщо не е нещо в теб. А просто самата ти.

Цялата се разтопих. Аз го обичах. Обичах го и трябваше да направя всичко, за да го предпазя. Всичко, дори най-голямата лудост. Оставаше само да убедя и него.

Облегнах се на него и притиснах буза в гърдите му.

— Ние, Травис. Нищо не изглежда смислено, ако не сме заедно. Забелязал ли си?

— Дали съм забелязал? Цяла година ти го разправям! Вече е съвсем ясно. Мацки, скандали, раздели, Паркър, Вегас, дори пожари... нашата връзка може да устои на всичко.

— Вегас?

В тази секунда в главата ми се оформи абсурден план, но докато гледах топлиите му кафяви очи, идеята ми се стори съвсем уместна. С тези очи всичко си идваше на мястото. Лицето и шията му все още бяха покрити със сажди, примесени с пот, сякаш за да ни напомнят колко близо сме били до мига, в който да изгубим всичко.

Мислите ми препускаха. Трябваша ни само някои най-необходими неща, можехме да излезем за пет минути. Там щяхме да си купим дрехи. Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре. Никой не би допуснал, че двама души ще се качат на самолета веднага след такава трагедия. Не звучеше логично и точно затова трябваше да го направим.

Трябваше да отведа Травис достатъчно далеч, и то с конкретна цел. Нещо достоверно, пък било то и смахнато. За щастие, смахнатите постъпки не бяха проблем нито за мен, нито за него, а следователите по всяка вероятност щяха да се усъмнят в показанията на десетките свидетели, видели Травис да се бие в мазето на „Кийтън Хол“, ако имаха доказателства, че часове по-късно двамата сме били във Вегас и сме се венчавали. Беше пълна лудост, но не знаех какво друго да направя. Нямах време да измисля по-добър план. Трябваше вече да сме тръгнали.

Травис ме наблюдаваше очаквателно, готов да приеме безусловно всяка лудост от устата ми. Обичах го. Обичах го, по дяволите, и не можех да го изгубя сега, не и след всичко, с което се бяхме преборили до момента. Във всяко отношение бяхме твърде млади, за да се оженим, твърде непредсказуеми. Колко често се бяхме наранявали взаимно, колко пъти се бе случвало в един миг да си крещим, а в следващия да се озовем заедно в леглото? Току-що обаче бяхме видели колко крехък е животът. Кой можеше да знае кога ще настъпи краят и ще ни помете? Погледнах го решително. Той беше мой, аз бях негова. Ако знаех нещо, то бе, че само това има значение.

Той се намръщи.

— Какво?

— Мислил ли си някога, че може да се върнем там?

Той повдигна вежди.

— Не смятам, че е добра идея за мен.

Няколко седмици по-рано бях разбила сърцето му. В съзнанието ми още беше пресен споменът за Травис, който преследваше колата на Америка, докато не осъзна, че всичко е свършило. Щеше да се бие за Бени във Вегас, но аз нямаше да се върна там. Дори заради него. Докато бяхме разделени, той беше преминал през всички кръгове на ада. Молеше ме на колене да се върна при него, но аз бях толкова решена да се разделя с живота си в Невада, че не склоних. Би било адски гадно от моя страна да го карам сега да отиде пак там. Донякъде очаквах да ме прати по дяволите само щом го спомена, но друг план нямаше. И бях отчаяна.

— А ако отидем само за една вечер?

Една вечер стигаше. Просто трябваше да бъдем някъде другаде.

Той се огледа объркано, като че търсеше в тъмнината отговора, който бих искала да чуя. Не ми беше приятно да бъда толкова момиче, неискрено и смуцаващо. Но и не можех да му кажа защо всъщност му предлагам. Тогава никога нямаше да се съгласи.

— За една вечер?

Той очевидно нямаше представа как да реагира. Вероятно мислеше, че това е някаква проверка, но аз исках само да каже „да“.

— Ожени се за мен — промълвих аз.

Устните му се разтвориха от изумление и ми се стори, че мина цяла вечност, докато се извият нагоре и се впият в моите. Целувката му крещеше с хиляди емоции. Мозъкът ми беше прегрял от противоречиви мисли на облекчение и паника. Щеше да се получи. Щяхме да се оженим, Травис щеше да има алиби, всичко щеше да се нареди.

О, по дяволите. Мамка му.

Щях да се омъжа.

ТРАВИС

Аби Абърнати беше пословична с едно: нямаше издайнически знак. Можеше да извърши престъпление и да се усмихне невъзмутимо, или да те излъже, без да ѝ мигне окото. Само един човек можеше да разчете лицето ѝ и ако искаше да има поне някакъв шанс да бъде с нея, беше длъжен да го прави.

Това бях аз.

Аби беше изгубила детството си, а аз — майка си, така че като двама души, мъчещи се да се справят с едно и също, имахме много общо. Това ми даде опора и след като си го поставих за цел през изминалите месеци, достигнах до отговор.

Издайническият знак на Аби беше, че няма такъв. На мнозина може би ще им прозвучи нелогично, но за мен не беше така. Тъкмо липсата на знак я издаваше. Спокойствието в очите ѝ, меката ѝ усмивка, отпуснатите ѝ рамене ми подсказваха, че нещо не е наред.

Ако не я познавах добре, може би щях да реша, че това е просто нашият щастлив край, но тя беше замислила нещо. Седнал в терминала в очакване на самолета за Вегас, с Аби до себе си, сгушена в извивката на тялото ми, знаех, че мога лесно да се опитам да не обръщам внимание. Тя постоянно вдигаше ръката си, гледаше пръстена, който ѝ бях купил, и въздишаше. Срещу нас седеше жена на средна възраст, която гледаше годеницата ми и се усмихваше; вероятно си мислеше за времето, когато животът е бил пред нея. Тя не знаеше какво всъщност означават тези въздишки, но аз имах известна представа.

Трудно можехме да бъдем щастливи от предстоящото събитие в сянката на толкова много смърт, надвиснала над главите ни. Буквално. На телевизора на стената вървеше местна новинарска емисия. По екрана се сменяха кадри от пожара и последни сведения. Интервю с Джош Фарни. Целият беше в сажди и изглеждаше кошмарно, но се зарадвах, че е оцелял. Видях го преди боя, беше фиркан до козирката. Повечето хора или идваха пияни на мачовете на Кръга, или успяваха да се натряскат, докато чакаха размяната на ударите. Когато пламъците

запълзяха в помещението, във вените на всички нахлу адреналин достатъчно, за да отрезви и най-пияните.

Искаше ми се всичко това да не се бе случвало. Изгубихме много хора, а това не е точно от нещата, които човек би искал да предшестват сватбата му. От опит знаех, че споменът за трагедията може да се измести в грешна посока. Свързването на тази дата с нещо, което щяхме да празнуваме година след година, означаваше, че тя постоянно ще извиква ужаса в съзнанието ни. По дяволите, там още изнасяха тела, а аз се държах така, сякаш беше досадна дреболия. А имаше родители, които още не знаеха, че вече никога няма да видят децата си.

Тази егоистична мисъл породил чувство на вина, а то на свой ред — лъжа. Така или иначе, истинско чудо бе, че се женим точно сега. Не исках Аби да остане с впечатление, че не съм страхотно въодушевен от сватбата. Доколкото я познавах, тя щеше да го приеме погрешно и да размисли. Затова се съсредоточих върху нея и върху това, което се канехме да направим. Исках да бъда нормален, развълнуван до повръщане младоженец и тя го заслужаваше. Нямах да ми бъде за пръв път да се преструвам, че не ми пука за нещо, което не мога да избия от главата си. Живото доказателство за това седеше сгущено в мен.

На телевизионния екран водещата стоеше пред „Кийтън Хол“ и държеше микрофона с две ръце и намръщено лице: „... но родителите на жертвите ще питат: кой е виновен? Ти си, Кент“.

Изведнъж започна да ми се гади наистина. Загинаха много хора, разбира се, че ще търсят отговорност. Адам ли беше виновен? Ще го пратят ли в затвора? А мен? Прегърнах Аби и я целунах по косата. Една жена зад бюрото взе микрофон и заговори, а коляното ми се разтресе неудържимо. Ако не се качахме скоро в самолета, сигурно щях да грабна Аби и да тичам до Вегас. Имах чувството, че мога да стигна преди самолета. Служителката на авиокомпанията ни изчете инструкциите за качване с променлива интонация, с каквато вероятно ги бе чела милион пъти. Звучеше като учител в комикс: отегчена, монотонна и свършено неразбираема.

Единственото, в което намирах смисъл, бяха мислите, които непрестанно се повтаряха в главата ми: скоро щях да стана съпруг на втората жена, която някога бях обичал.

Моментът приближаваше. По дяволите. Да! Мамка му, да!

Щях да се ожения!

ВТОРА ГЛАВА НА ВРЪЩАНЕ

АБИ

Погледнах искрящия камък на пръста си и отново въздъхнах. Не беше леката въздишка на младо сгодено момиче, съзерцаващо огромния диамант на ръката си. Беше натежала от мисли. От тежки, тревожни мисли, които пораждаха нови, още по-тежки и тревожни мисли. Но не и съмнения. Ние не можехме да живеем разделени. Това, което се канехме да направим, беше неизбежно, а и Травис Мадокс ме обичаше по начин, за който повечето хора мечтаят. Въздишката ми беше пълна с тревоги и надежда за глупавия ми план. Толкова силно исках всичко с Травис да бъде наред, че беше почти осезаемо.

— Вrabчо, престани — каза Травис. — Изнервяш ме.

— Просто... много е сериозно.

— Точно както трябва да бъде, е — отвърна той и се облегна назад. Бяхме притиснати между бизнесмен, който говореше тихо по мобилния си телефон, и възрастна двойка. Служителка на авиокомпанията стоеше зад гишето на изхода и говореше по нещо като радиостанция. Зачудих се защо не използват обикновен микрофон. Тя обяви няколко имена, след което закачи апарата някъде във вътрешността на гишето.

— Самолетът ще бъде пълен — отбеляза Травис.

Прехвърлил лявата си ръка през облегалката на стола ми, той нежно разтриваше с палец рамото ми и се преструваше на напълно отпуснат, но подскачащото му коляно го издаваше.

— Диамантът е невероятен — казах аз. — Имам чувството, че всеки миг ще ме оберат.

Травис се разсмя.

— Първо на първо, никой няма и с пръст да те докосне. И второ, този пръстен беше създаден за теб. Разбрах го в мига, в който го видях...

— На вниманието на пътниците от полет 2477 за Лос Анджелис. Търсят се трима доброволци, които са съгласни да се качат на следващ самолет. Предлагаме пътнически ваучери за срок от една година.

Травис ме погледна.

— Не.

— Бързаш ли? — На лицето му се изписа самодоволна усмивка. Протегнах се и го целунах.

— Всъщност да.

Вдигнах ръка и избърсах с пръст петното сажди под носа му, което беше пропуснал под душа.

— Благодаря ти, миличка.

Той ме притисна силно към себе си. Огледа се с вирната брадичка и грейнали очи. Беше в най-доброто настроение, в което го бях виждала от нощта, в която спечели баса ни. Разумно или не, хубаво беше някой да те обича толкова много и още в този миг реших, че ще спра да се извинявам за това. Имаше и по-лоши неща от намирането на сродна душа твърде рано в живота... а и какво означава „твърде рано“?

— Веднъж си говорих с мама за теб — каза Травис, загледан през прозорците от лявата ни страна. Още беше тъмно. Каквото и да виждаше, то не беше там.

— За мен ли? Не е ли... невъзможно?

— Не съвсем. Беше в деня, в който почина.

Усетих прилив на адреналин, откъдето и да извира този хормон; вълната му се разля по цялото ми тяло и изпълни пръстите на ръцете и краката ми. Травис никога не беше споменавал за майка си пред мен. Често ми се искаше да го питам за нея, но после си спомнях гадното чувство, което ме обземаше, когато някой ме питаше за моята, затова така и не го направих.

— Тя ми каза да намеря момиче, за което си струва да се боря — продължи той. — Такова, което не се дава лесно.

Малко се смутих и се зачудих дали това означава, че съм голям трън в задника. В интерес на истината, си бях, но не това беше въпросът.

— Каза никога да не спирам да се боря и аз я послушах. Беше права.

Той си пое дълбоко въздух, като че ли за да остави тази мисъл да пропие цялото му същество.

Осъзнаването, че според Травис аз съм жената, за която е говорила майка му, че тя би ме одобрила, ме изпълни с усещане, че съм приета както никога досега. Даян, която беше починала преди почти

седемнайсет години, ме караше да се чувствам по-обичана, отколкото собствената ми майка.

— Обичам майка ти — казах аз и се притиснах в гърдите на Травис.

Той ме погледна, замисли се и ме целуна по косата. Не виждах лицето му, но емоциите личаха в гласа му.

— И тя щеше да те обикне. Изобщо не се съмнявам в това.

Жената отново заговори по радиостанцията.

— На вниманието на пътниците от полет 2477 за Лос Анджелис. Скоро ще започне качването. Първи са нуждаещите се от помощ и пътуващите с малки деца, след това — пасажерите от първа и бизнес класа.

— А адски уморените? — Травис се изправи. — Трябва ми „Ред Бул“. Дали да не си запазим билетите за утре, както възнамерявахме?

Аз повдигнах вежди.

— Имаш проблем с желанието ми по-скоро да стана мисис Травис Мадокс?

Той поклати глава и ми подаде ръка да стана.

— Не, по дяволите. Ако искаш да знаеш, просто още съм в шок. Не искам да бързаш, защото се боиш да не размислиш.

— Може би се боя ти да не размислиш.

Травис се намръщи и обви ръце около мен.

— Не може да го мислиш наистина. Не може да не знаеш, че няма нищо, което да искам повече от това.

Надигнах се на пръсти и го целунах по устните.

— Мисля, че сме на път да се качим в самолета за Вегас и да се оженим; това мисля.

Травис ме притисна към себе си и ме нацелува развълнувано от бузата до ключицата. Изкисках се, когато ме погъделичка по шията, и се засмях още по-силно, когато ме вдигна от земята. Той ме целуна отново, след което взе багажа ми и ме поведе за ръка към опашката.

Показахме бордните си карти и тръгнахме ръка за ръка по пътеката. Стюардесите ни погледнаха и се усмихнаха съучастнически. Травис подмина местата ни, за да вляза първа, прибра сака ни в багажното отделение над главите ни и се отпусна до мен.

— Сигурно би било добре да се опитаме да поспим по пътя, но не знам дали мога да го направя. Пренавит съм.

— Току-що каза, че ти трябва „Ред Бул“.

Трапчинката му се вдлъбна от усмивката.

— Недей да слушаш всичко, което казвам. Бездруго сигурно няма да мога да кажа нищо смислено през следващите шест месеца, докато се опитвам да осмисля факта, че съм получил всичко, което някога съм искал.

Отдръпнах се леко назад, за да го погледна в очите.

— Трав, ако се чудиш защо толкова бързам да се омъжа за теб... това, което каза току-що, е една от многото причини.

— Така ли?

— Така.

Той се сгуши на мястото си и положи глава на рамото ми, зарови няколко пъти лице в шията ми и накрая се успокои. Аз докоснах с устни челото му и погледнах през прозореца. Чаках другите пътници да се качат и мислено се молах пилотът по-бързо да изкара самолета от летището. Никога не съм била толкова благодарна за безизразното си лице на покерджия. Искаше ми се да скоча и да изкрещя на всички да си седат по местата и пилотът да вдига шибания самолет във въздуха, но не си позволявах даже да трепна; напротив, съзнателно отпуснах мускули.

Пръстите на Травис намериха моите и се вплетоха в тях. Топлината от дъха му върху рамото ми се разля по цялото ми тяло. Понякога просто ми се искаше да потъна и него. Замислих се какво може да стане, ако планът ми не сработи. Травис можеше да бъде арестуван, съден и в най-лошия случай, изпратен в затвора. Съзнавайки, че може дълго да бъдем разделени, чувствах, че обетът да бъда завинаги с него не стига. Очите ми се напълниха със сълзи и една от тях излезе и се търкулна по бузата ми. Бързо я изтрих. От проклетата умора винаги ставах много емоционална.

Другите пътници прибираха чантите си и закопчаваха коланите си. Те дори не подозираха, че нашият живот скоро ще се промени завинаги.

Обърнах се и погледнах през прозореца. Имах нужда нещо да отвлече вниманието ми от нетърпението да излетим. „По-бързо“, прошепнах.

ТРАВИС

Не беше трудно да се отпусна, сгушил глава в шията на Аби. Косата ѝ миришеше малко на дим, а ръцете ѝ още бяха възпалени и отекли от усилията да отвори прозореца на мазето. Мъчех се да изтласкам този образ от съзнанието си: петната от сажди по лицето ѝ, уплахата в очите ѝ, зачервени и раздразнени от дима, още повече подчертани от размазаната спирала. Ако не бях останал, тя можеше и да не успее да излезе. Животът без Аби не изглеждаше като никакъв живот. Не исках дори да си помислям какво би било да я изгубя. Преходът от събитие, каквото не бях виждал и в най-тежките си кошмари, към това, за което винаги бях мечтал, беше разтърсващ, но възможността да се отпусна върху Аби на фона на бръмченето на самолета и апатичните съобщения на стюардесата по радиосистемата определено ме улесняваше.

Потърсих ръката на Аби и преплетох пръсти в нейните. Бузата ѝ се притисна толкова леко в главата ми, че ако бях слушал повнимателно указанията коя връв да дръпна, за да се надуе спасителната жилетка, можеше и да пропусна едва доловимата ѝ проява на нежност.

Само за няколко месеца тази дребничка жена се бе превърнала в целия свят за мен. Представях си колко красива ще бъде в сватбената си рокля, как се прибирам и апартамента, който тя е превърнала в наш дом, как купуваме първата си кола, как правим всички онези скучни ежедневни неща, които правят семейните хора, как мием чиниите и пазаруваме — заедно. Виждах я как прекосява сцената, за да получи дипломата си. А след като и двамата си намерехме работа, вероятно щяхме да създадем истинско семейство, с деца. И всичко това щеше да се случи само след три-четири години. И двамата идвахме от разбити семейства, но аз бях сигурен, че от Аби ще излезе дяволски добра майка. Мислех си как ли ще реагирам, когато ми съобщи, че е бременна, и вече даже чувствах особената емоция от това.

Не всичко щеше да бъде розово, но ние се справяхме в трудни моменти и бяхме преживели достатъчно такива, за да знаем, че можем да ги преодолеем.

С мисли за бъдещето, в което коремът на Аби е издут от първото ни дете, тялото ми се отпусна на дразнещата седалка на самолета и аз заспах.

Какво правех тук? Миризмата на дим изгаряше носа ми, а от виковете и писъците в далечината кръвта ми се смразяваше, въпреки че по лицето ми се стичаше пот. Отново бях в търбуха на „Кийтън Хол“.

Бях изпитвал това чувство и преди. Паниката, чистият адреналин от истински страх от смъртта. Тя беше само на секунди от мен, но аз не мислех какво би било да се задуша или да изгоря жив. Мислех само за Аби. Къде беше тя? Беше ли добре? Как щях да я спася?

В отсрещната стена на стаята видях врата, осветена от приближаващите пламъци. Завъртях дръжката и се озовах в помещение три на три метра. Четири стени от бетонни блокове. Един прозорец. Няколко момичета и две момчета, притиснати до стената, които се мъчеха да достигнат единствения си изход.

Дерек от братството държеше едно от момичетата, което отчаяно се мъчеше да стигне прозореца.

— Успяваш ли, Линдзи? — изпъшка той, силно задъхан.

— Не! Не мога! — извика тя, дращейки с нокти нагоре. Носеше розова тениска на „Сигма Капа“, овлажнена от пот.

Дерек кимна на приятеля си. Не знаех името му, но бяхме в един курс по хуманитарни науки.

— Вдигни Емили, Тод! Тя е по-висока!

Тод се наведе и преплете пръсти, но Емили се бе притиснала до стената, замръзнала от страх.

— Емили, ела тук.

Лицето ѝ се сгърчи. Приличаше на малко момиченце.

— Искам мама — изхленчи тя.

— Ела. По дяволите. Тук! — заповяда ѝ Тод.

След кратък миг, за да събере смелост, Емили се оттласна от стената и се покачи върху Тод. Той я вдигна нагоре, но и тя не можа да го достигне.

Лейни гледаше как приятелката ѝ се мъчи да стигне до прозореца, а после видя приближаващите пламъци и сви юмруци пред гърдите си. Стискаше ги толкова силно, че трепереха.

— Не се отказвай, Емили!

— Да пробваме от другаде! — предложих аз, но те не ме чуха. А може би вече бяха опитвали различни пътища и това беше единственият прозорец, който бяха намерили. Изтичах в тъмния коридор и се огледах. Това беше краят. Нямахме накъде да избягаме.

Върнах се, мъчейки се да измисля как да се спасим. Мебелите, наредени покрай стените, бяха покрити с прашни чаршафи, по които напредваше огънят. Право към стаята, в която се намирахме ние.

Направих няколко крачки назад и се обърнах към другите. Те отстъпваха с разширени очи към стената отзад. Лейни се опитваше да се изкатери по циментовите блокове от чист ужас.

— Виждали ли сте Аби Абърнати? — попитах аз. Не ме чуха. — Ей! — извиках пак. Не ми обърнаха никакво внимание. Отидох при Дерек и изкрещях в лицето му: — Ей! — Той гледаше през мен към пламъците, на лицето му беше изписан ужас. Погледнах и другите. И те не ме виждаха.

Объркан, аз се приближих до стената и скочих, опитвайки се да стигна прозореца, но в следващия миг се озовах коленичил на земята отвън. Дерек, Тод, Лейни, Линдзи и Емили още бяха вътре. Помъчих се да отворя прозореца, но той не поддаваше. Не се отказвах, надявах се всеки момент да се отвори и да ги издърпам навън.

— Дръжте се! — извиках им. — Помощ! — изкрещях отново с надеждата някой да ме чуе.

Момичетата се прегърнаха, Емили заплака.

— Това е само лош сън. Това е само лош сън. Събуди се! Събуди се! — повтаряше тя.

— Вземи един от чаршафите, Лейни! — каза Дерек. — Навий го на руло и го пхни под вратата!

Лейни се спусна да дръпне чаршафа от едно бюро. Линдзи ѝ помогна и Лейни го натъпка отчаяно в пролуката на прага. Двете се отдръпнаха, вперили поглед във вратата.

— В капан сме — каза Тод на Дерек.

Раменете на Дерек се отпуснаха. Лейни се приближи до него и той докосна мръсните ѝ бузи с двете си ръце. Гледаха се в очите. Под вратата се промъкваше черен дим и се стелеше в стаята.

Емили скочи към прозореца.

— Вдигни ме, Тод! Искам да изляза! Искам да се махна оттук!

Тод я гледаше с примирено изражение.

— Мамо! — пищеше Емили. — Мамо, помогни ми!

Очите ѝ бяха втренчени в прозореца, но тя не ме виждаше.

Линдзи протегна ръка към нея, но Емили не искаше да я докосват.

— Шшш... — опита се да я успокои тя от мястото си. После закри уста с ръце и закашля. Погледна към Тод, по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Ще умрем.

— Не искам да умра! — изпищя Емили, без да спира да скача.

Димът изпълваше стаята, а аз блъсках ли, блъсках по прозореца отвън. Адреналинът ми навярно беше невъзможно висок, защото не усещах как ръката ми се удря в стъклото, въпреки че влагах цялата си сила.

— Помощ! Помогнете! — крещях аз, но никой не идваше.

От другата страна на прозореца притъмня от кълба дим и кашлянето и виковете замлъкнаха.

Отворих очи и се огледах. Бях в самолета с Аби, ръцете ми стискаха подлакътниците на седалката, всичките ми мускули се бяха стегнали.

— Травис? Поттиш се — каза Аби, като ме докосна по бузата.

— Ей сега се връщам — отвърнах аз и бързо откопчах колана си.

Втурнах се към задната част на самолета, влязох в тоалетната и заключих след себе си. Пуснах водата от чешмата и си наплисках лицето. Гледах в огледалото как водата се стича по бузите ми и капе върху плота.

Те бяха там заради мен. Знаех, че в „Кийтън“ не е безопасно, знаех, че в подземиято се е събрала прекалено голяма тълпа, но не направих нищо. Бях причината за смъртта на десетки хора, а сега летях за Вегас. Какво, по дяволите, ми ставаше?

Върнах се на мястото си до Аби и закопчах колана си.

Тя ме погледна и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какво?

— аз съм виновен.

Тя поклати глава и сниши глас.

— Не. Не го прави.

— Трябваше да откажа. Трябваше да настоявам за по-безопасно място.

— Ти не знаеше какво ще се случи. — Тя се огледа, за да се увери, че никой не ни слуша. — Ужасно е. Кошмарно. Но не можехме да го предотвратим. И не можем да го променим.

— Ами ако ме арестуват, Аби? Ако отида в затвора?

— Шшш — каза тя, напомняйки ми за начина, по който Линдзи се опита да успокои Емили в съня ми. — Няма да се случи — прошепна тя. Погледът ѝ беше съсредоточен и решителен.

— А може би трябва.

ТРЕТА ГЛАВА КЪСМЕТЛИЯ

АБИ

Щом колесникът докосна пистата на международно летище „Маккарън“, Травис най-после се успокои и се отпусна на рамото ми. Ярките светлини на Лае Вегас се виждаха вече от десет минути и ни зовяха като фар към всичко, което мразех... и всичко, което желяех.

Травис бавно се надигна и надзърна през прозореца, след което ме целуна по рамото.

— Стигнахме ли?

— Вива. Мислех, че пак ще заспиш. Чака ни дълъг ден.

— Няма начин да заспя след онзи сън — каза той, докато се протягаше. — Не съм сигурен, че изобщо някога щя спя отново.

Пръстите ми стиснаха неговите. Мразех да го виждам така разтърсен. Не искаше да говори за съня си, но не беше никак трудно да отгатна къде е бил, докато е спял. Чудех се дали някой, измъкнал се от „Кийтън“, може да затвори очи, без да вижда дима и сгърчените от паника лица. Самолетът стигна до изхода, чу се сигналът за разкопчаване на коланите, а светлините в кабината светнаха, за да дадат на всички знак да станат и да извадят ръчния си багаж. Всички бързаха, въпреки че никой не можеше да изпревари седящите пред него.

Седнах и с престорено търпение се загледах в Травис, който сваляше багажа ни. Когато се протегна нагоре, тениската му се вдигна, за да разкрие стегнатите му коремни мускули.

— Имаш ли рокля?

Аз поклатих глава.

— Мислех да си потърся тук.

Той кимна.

— Да, бас лоя, че имат голям избор. По-подходящ за вегаска сватба, отколкото у дома.

— И моята логика беше такава.

Травис ми подаде ръка, за да слеза по двете стъпала до пътеката.

— Каквото и да облечеш, ще изглеждаш страхотно.

Целунах го по бузата и взех чантата си точно когато опашката се раздвижи. Последвахме останалите пътници към терминала.

— Дежавю — прошепна Травис.

Същото чувствах и аз. Слотмашините пееха прелъстителките си песни и мигаха в ярки цветни светлини с измамни обещания за късмет и големи пари. Последния път, когато двамата с Травис бяхме тук, забелязахме, че младоженците лесно се разпознават, и сега се зачудих дали и ние се открояваме така очебийно.

Травис ме преведе за ръка през сектора за получаване на багаж и се насочихме навън към табелите „Такси“. Автоматичните врати се отвориха и излязохме в нощния пустинен въздух. Още беше задушно, горещо и сухо. Вдишах жегата, за да може всяка моя клетка да се напои с Лас Вегас.

Да се омъжа за Травис, щеше да бъде най-трудното най-лесно нещо, което някога бях правила. За да сработи планът ми, трябваше да събудя онези части в себе си, които бяха изковани в най-тъмните кътчета на този град. Ако Травис помислеше, че имам каквато и да било друга причина, освен желанието ми да се обвържа с него, никога нямаше да ми позволи да го направя. А той не само че не беше наивен, но ме познаваше по-добре от всекиго и знаеше на какво съм способна. Ако успеех да доведа до край тази венчавка и да спася Травис от затвора, без той да се досети за замисъла ми, това щеше да бъде най-добрият ми блъф в живота.

Въпреки че бяхме подминали цялата тълпа, чакаща за багажа си, пред такситата вече имаше дълга опашка. Въздъгнах. Вече трябваше да стоим пред олтара. Беше се стъмнило. Бяха минали повече от пет часа от пожара. Не можехме да си позволим да чакаме.

— Враб? — Травис стисна ръката ми. — Добре ли си?

— Да — поклатих глава и се усмигнах. — Защо?

— Изглеждаш... малко напрегната.

Съсредоточих се върху тялото си, върху стойката си, върху изражението на лицето си — всичко, което би могло да ме издаде. Раменете ми бяха толкова стегнати, че се вдигаха към ушите. Наложих си да ги отпусна.

— Просто съм готова.

— Да се свършва веднъж завинаги? — попита той, повдигайки едва забележимо вежди. Ако не го познавах толкова добре, никога

нямаше да обърна внимание.

— Трав — казах аз, като обвих ръце около кръста му. — Идеята беше моя, забрави ли?

— Както и последния път, когато дойдохме във Вегас. Помниш ли как свърши всичко?

Аз се засмях, но веднага се почувствах отвратително. Отвесната линия, която образуваха свъсените му вежди, още повече се задълбочи. Това беше важно за него. Обикновено се стъписвах от силата, с която ме обичаше, но тази вечер беше различно.

— Да, бързам. Ти не бързаш ли?

— Да, но нещо не е както трябва.

— Просто си нервен. Спри да се тревожиш.

Лицето му се отпусна и той се наведе да ме целуне по косата.

— Добре. Щом казваш, че всичко е наред, вярвам ти.

Петнайсет дълги минути по-късно дойде и нашият ред. Таксито спря до бордюра. Травис отвори вратата, аз се пъгнах на задната седалка и се плъзнах в другия ѝ край, за да му направя място.

Шофьорът погледна през рамо.

— Идвате за малко?

Травис намести сака ни на пода.

— Не обичаме да носим много багаж.

— „Беладжио“, ако обичате — казах аз спокойно, стараяйки се да не звуча припряно.

От радиото на колата се чуваше весела, циркова мелодия с думи, които не разбирах. Светлините на „Стрип“ се виждаха километри преди хотела.

Когато пристигнахме, забелязах река от хора, които сновяха от двете страни на улицата. Въпреки малките часове на утрото тротоарите бяха претъпкани от ергени, жени, бутащи колички със спящи бебета, хора с костюми, които се снимаха с туристите срещу дребен бакшиш, и бизнесмени, които явно отдавна са чакали възможност да разпуснат.

Травис ме прегърна през раменете. Аз се облегнах на него, въздържайки се да погледна за десети път часовника си.

Таксито спря пред „Беладжио“ и Травис се наведе да подаде банкнотата на шофьора. После извади багажа и ме изчака. Аз се измъкнах от колата, подадох му ръка и стъпих на бетонната настилка.

Още не беше съмнало, но хората чакаха на опашка за такси, за да отидат в друго казино, или се прибираха, преплитаха крака и се превиваха от смях след дълъг запой.

Травис стисна ръката ми.

— Наистина сме тук.

— Да! — Аз го дръпнах навътре. Претрупаният с орнаменти таван привличаше вниманието на всички. — Какво ти...? — обърнах се аз към него. Той също забодя поглед нагоре.

— Гледай, Вrab! Леле — възхищаваше се той на огромните шарени цветя по тавана.

— Аха — отвърнах аз и го повлякох към рецепцията. — Искаме да се настаним. И да си запазим час за венчавка в някоя местна църква.

— Коя? — попита служителят.

— Няма значение. Някоя хубава. Денонощна.

— Ще го уредим. Сега ще ви запиша, а след това колегата ще ви помогне с организирането на церемонията, представлениа, каквото желаете.

— Чудесно — отвърнах аз и се обърнах с победоносна усмивка към Травис. Той още зяпаше в тавана. Аз го дръпнах за ръката. — Травис!

Той се обърна, излизайки от хипнотичното състояние.

— Да?

— Може ли да отидеш на другото гише и да запишеш час за сватбата?

— А? А, да. Добре. Къде?

Аз се засмях кратко.

— На някое близко място. Работещо. И изискано.

— Схванах. — Той ме целуна по бузата и се отдалечи с багажа към другото гише.

— Мадокс — представих се аз и извадих разпечатката от резервацията. — Това е номерът на потвърждението.

— Добре. Имаме младоженски апартамент, ако желаете?

Аз поклатих глава.

— Няма нужда.

Травис говореше с човека зад гишето в другия край на залата. Разглеждаха заедно някаква брошура и докато онзи му показваше

различните възможности, на лицето му беше изписана широка усмивка.

— Дано да се получи — промърморих аз под нос.

— Не ви чух, госпожо?

— А, нищо — отвърнах и той продължи да трака на клавиатурата си.

ТРАВИС

Когато я целунах по бузата, Аби се притисна в мен, а после продължи с регистрацията, докато аз уредя църквата. Погледнах крадешком бъдещата си съпруга. Дългите ѝ крака бяха обути в онези обувки с платформи с клиновиден ток, от които хубавите крака стават още по-хубави. Широката ѝ тънка блузка беше точно толкова прозрачна, колкото да остана разочарован, че отдолу има потник. Любимите ѝ слънчеви очила бяха вдигнати върху любимата ѝ шапка в стил „Индиана Джоунс“, изпод която се спускаха само няколко дълги кичура от карамелената ѝ коса, леко накъдрени от съхненето след душа. Господи, тази жена беше адски сексапилна. Даже не ѝ се налагаше да се старее; единственото, за което копнеех, беше да я обладая. Сега, когато бяхме сгодени, тази мисъл вече не звучеше толкова неприлично.

— Сър?

— А, да — казах аз, хвърляйки последен поглед към Аби, преди да насоча цялото си внимание към него. — Трябва ми църква. Която работи през нощта. Изискана.

— Разбира се, сър — усмихна се той. — Имаме няколко параклиса тук, в „Беладжио“. Много са красиви и...

— А дали нямате и Елвис? Щом се женим във Вегас, трябва или той да ни венчае, или поне да го поканим, нали разбирате?

— Не, сър, извинявам се, но нашите параклиси не предлагат имитатори на Елвис. Мога обаче да ви дам няколко телефона, на които да позвъните и да поръчате. Разбира се, ако предпочитате, можете да отидете и в прочутата църква „Грейсланд Чапъл“. Там имат пакети, включващи имитатор на Елвис.

— Изискано ли е?

— Убеден съм, че ще останете много доволен.

— Добре, значи там. Възможно най-скоро.

Служителят се усмихна.

— Бързаме, а?

Понечих да се усмихна, но осъзнах, че вече съм ухилен и вероятно съм си бил така още с приближаването до гишетото.

— Виждате ли момичето ей там?

Той я погледна. Бързо. Почтително. Този тип ми харесваше.

— Да, сър. Късметлия сте.

— И още как. Да запишем венчавката за след два... може би три часа? Ще й трябва малко време да си намери някои неща и да се приготви.

— Много съобразително от ваша страна, сър. — Той натисна няколко клавиша, хвана мишката и цъкна тук-там. По едно време лицето му помръкна, той се съсредоточи, после пак грейна. Принтерът забръмча и след малко човекът ми подаде лист хартия. — Заповядайте, сър. Поздравления. — После сви юмрук и го докосна в моя, сякаш току-що ми бе връчил печеливш билет от лотарията.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТРИ ЧАСА

ТРАВИС

Аби ме влачеше за ръката през казиното към асансьорите. Аз се бавех и опитвах да се огледам наоколо, преди да се качим горе. Бяха минали само няколко месеца от последното ми идване в Лас Вегас, но този път не беше толкова напрегнато. Причината да дойдем сега беше значително по-приятна. Въпреки това Аби все още беше крайно делова и отказваше да се поспрем край масите. Тя ненавиждаше Лас Вегас и не без основание, което ме караше още повече да се питам защо избра да дойдем тук, но щом мисията ѝ бе да стане моя съпруга, нямаше да споря с нея.

— Трав — изсумтя тя, — асансьорите са надясно... ето там... — Наложих да ме дръпне още няколко пъти, докато стигнем до крайната ѝ цел.

— Дошли сме на почивка, Вrab. Успокой топката.

— Не, дошли сме да се оженим и имаме по-малко от двацет и четири часа да го направим.

Натиснах копчето и дръпнах Аби към свободното пространство до чакащото множество. Вероятно не беше учудващо, че толкова много хора тъкмо приключват нощните си забавления, макар вече да се съмва, но тук дори обигран студент от братство като мен можеше да се впечатли.

— Още не мога да повярвам. — Поднесох пръстите ѝ към устните си и ги целунах.

Аби беше вперила очи в намаляващите цифри над вратите на асансьора.

— Вече го спомена. — После ме погледна и едното ъгълче на устата ѝ се изви нагоре. — Повярвай, миличък. Тук сме.

Гърдите ми се издуха, докато дробовете ми се пълнеха с въздух, за да се подготвят за продължителна въздишка. Не си спомнях друг път да съм чувствал мускулите си толкова отпуснати — а може би и никога не се бе случвало. Съзнанието ми беше спокойно. Странно беше да изпитвам всичко това, предвид че колежа бе останал зад гърба ни толкова скоро, и в същото време беше голяма отговорност. Беше

объркващо и смуцаващо: в един момент се чувствах невероятен щастливец, в следващия — престъпник.

Между асансьорните врати се образува тесен процеп и те бавно се раздалечиха, за да пропуснат пътниците да излязат. Двамата с Аби влязохме с малкия си сак. Една жена носеше голяма дамска чанта, голям сак за ръчен багаж, два пъти колкото нашия, и вертикален куфар с четири колелца, който можеше да побере поне две малки деца.

— Тук ли ще живеете? — не се сдържах аз. — Много готино.

Аби ме смушка с лакът в ребрата.

Жената изгледа продължително първо мен, после Аби, а накрая каза „Не“ с френски акцент. После отмести поглед, явно недоволна от факта, че съм я заговорил.

Двамата с Аби се спогледахме и тя с разширени очи каза беззвучно: „Леле, каква кучка!“. Едва се сдържах да не прихна. По дяволите, как обичах тази жена! Знаех какво си мисли, без да изрича и дума.

Французойката кимна.

— Натиснете трийсет и пети етаж, моля.

Най-високият апартамент. Разбира се.

Когато вратите се отвориха на дваисет и четвъртия етаж, двамата с Аби се озовахме върху натруфен килим и тръгнахме малко объркани по коридора, както винаги, когато човек търси стаята си в хотела. Накрая, в дъното, Аби пхна картата в една ключалка и бързо я извади.

Вратата щракна. Зелената лампичка светна. Бяхме вътре.

Аби включи осветлението, изхлузи чантата си през глава и я хвърли върху спалнята.

— Хубаво е — усмихна се тя.

Аз пуснах дръжката на сака, който падна на земята, и я взех в обятията си.

— Това е. Тук сме. По-късно, когато си легнем в това легло, вече ще бъдем съпруг и съпруга.

Аби ме погледна дълбоко и замислено в очите и допря ръка до бузата ми. Ъгълчето на устата ѝ се повдигна нагоре.

— И още как.

Не можех дори да си представя какви мисли се вихрят зад красивите ѝ сиви очи, защото замисленият поглед почти веднага изчезна.

Тя се надигна на пръсти и ме целуна звучно по устата.
— Кога е сватбата?

АБИ

— След три часа? — Успях да не напрегна мускули, въпреки че цялото ми тяло се стегна. Губехме ценно време, а не можех да обясня на Травис защо толкова бързам да приключим с това.

Да приключим с това? Така ли се чувствах наистина? Може би причината не беше само в правдоподобното алиби на Травис. Може би самата аз се боях да не се изплаша и да размисля, ако ми остане твърде много време за мислене.

— Да — отвърна той. — Реших, че ще ти трябва време да си намериш рокля, да си оправиш косата и прочее момичешки работи. Да не би... сбърках ли?

— Не. Не, чудесно. Май съм си мислила, че просто пристигаме и се женим. Но ти си съвсем прав.

— Не отиваме във „Вратата“, Вrab. Женим се. Знам, че не е в църква, но ми се стори, че...

— Да. — Аз поклатих глава и затворих очи за секунда, после го погледнах. — Да, прав си. Съжалявам. Ще слеза долу, ще си намеря нещо бяло, а после ще се върна тук и ще се приготвя. Ако не открия нищо подходящо, ще отскоча до „Кристалс“. Там имат повече магазини.

Травис се приближи и спря на няколко сантиметра от мен. Взря се в мен за няколко секунди, но достатъчно дълго, за да се сгърча.

— Кажи ми — помоли меко той. Каквото и обяснение да намерех, той ме познаваше достатъчно добре, за да знае, че крия нещо, въпреки уж непроницаемото ми изражение.

— Мисля, че е от изтощение. Не съм спала от почти двацет и четири часа.

Той въздъхна, целуна ме по челото и отиде при минибара. Наведе се, после се обърна с две малки кутийки „Ред Бул“.

— Проблемът е решен.

— Годеникът ми е гений.

Той ми подаде едната и ме притегли в обятията си.

— Това ми харесва.

— Че си гений?

— Че съм ти годеник.

— Така ли? Не свиквай. След три часа вече няма да си.

— Онова ще ми хареса още повече.

Усмихнах се, а той отвори вратата на банята.

— Докато си търсиш рокля, аз ще си взема още един душ, ще се избърсна и после ще се опитам да си намеря някакви дрехи.

— Значи няма да бъдеш тук, когато се върна?

— А ти искаш ли да бъда? Сватбата е в „Грейсланд Чапъл“, мислех, че ще се срещнем направо там.

Аз поклатих глава.

— Ще бъде готино да се видим в църквата, облечени и готови да се изправим пред олтара.

— Ще се мотаеш три часа сама във Вегас?

— Отраснала съм тук, не помниш ли?

Травис се замисли за миг.

— Джеси не работи ли още тук?

Аз повдигнах вежди.

— Не знам. Не съм говорила с него. Но дори да е така, единственото казино, до което ще припаря, е това в „Беладжио“, и то само колкото да стигна до стаята ни.

Травис изглеждаше доволен.

— Ще се видим там — кимна той, като ми смигна и затвори вратата на банята.

Аз грабнах чантата си и картата за стаята от леглото и взех телефона на Травис от нощното шкафче.

Отворих указателя, намерих името, което ми трябваше, изпратих номера до моя телефон и веднага изтрих съобщението. Тъкмо когато оставях телефона, вратата на банята се отвори и Травис се показа само по хавлия.

— А разрешително за брак?

— В църквата ще се погрижат срещу допълнителна такса.

Той кимна облекчено и затвори вратата.

Излязох от стаята и докато вървах към асансьора, набрах новия номер.

— Моля те, вдигни — прошепнах аз.

Асансьорът се отвори. Беше пълен с млади жени, може би съвсем малко по-големи от мен, които се кискаха и заваляха думите. Половината си приказваха как са прекарали нощта, останалите се опитваха да решат дали да си легнат, или да стоят будни, за да не изпуснат полета към дома си.

— Вдигни, по дяволите — промърморих аз след първото позвъняване. След още три се включи гласовата поща: „Свързахте се с Трент. Знаете какво да правите“.

— Пфу — изпъшках и отпуснах ръка. Вратите се отвориха и аз тръгнах решително към магазините на „Беладжио“.

След дълго претърсване на множество прекалено лъскави, прекалено крещящи, прекалено дантелени, прекалено мънистени, прекалено прекалени рокли, най-после я намерих: роклята, която щях да нося, когато ставам мисис Мадокс. Беше, разбира се, бяла, с дължина под коленете. Сравнително семпла, с изключение на прозрачното деколте тип лодка и бялата сатенена лента, която се връзваше на кръста. Стоях пред огледалото и разглеждах всяка линия и детайл. Беше красива и аз се чувствах красива в нея. Само след два часа щях да стоя до Травис Мадокс и да гледам как попива с очи всяка извивка на плата.

Разходих се покрай стената, за да огледам многобройните воали. След като нервно върнах на мястото му четвъртия, който пробвах, реших, че воалът изглежда твърде традиционно. И твърде невинно. Погледът ми попадна върху друга витрина и аз се приближих към нея. Прокарах пръсти по мънистата, перлите, камъните и метала на различните игли за коса. Те не бяха толкова нежни и повече ми подходяха. Бяха изложени много, но аз постоянно се връщах към една определена. Тя беше с малко сребристо гребенче, а останалата ѝ част се състоеше само от десетки кристали с различни размери, които някак си образуваха пеперуда. Без да знам защо, я вдигнах в ръка, убедена, че е свършена.

Обувките се намираха в задната част на магазина. Нямахше богат избор, но за щастие, и аз не бях особено придирчива и си избрах първия чифт със сребристи токчета, които се изпречиха пред очите ми: две каишки през пръстите и още две около глезена, а токката беше скрита с няколко перли. За щастие, имаха шести размер и аз се запътих към последната точка от списъка: бижутата.

Избрах си семпли, но елегантни перлени обици. Там, където се закачаха за ушите, имаха малко кубче от цирконий, точно толкова бляскаво, че да подхожда за специален случай, и вървяха в комплект с огърлица. Никога в живота си не съм искала да изпъквам. Явно сватбата нямаше да промени това.

Спомних си първия път, когато застанах пред Травис. Той беше потен, гологръд и задъхан, а аз бях опръскана с кръвта на Марек Йънг. Това беше само преди шест месеца, а ето че сега се женехме. Аз бях на деветнайсет. Едва на деветнайсет.

Какво, по дяволите, правех?

Отидох на касата. Гледах как се печата касовата бележка за роклята, обувките, иглата за коса и бижутата и се опитвах да не дишам учестено.

Червенокосата служителка откъсна бележката и ми я подаде с усмивка.

— Великолепна рокля. Добър избор.

— Благодаря — отвърнах аз. Не бях сигурна дали успявам да се усмихна в отговор. Внезапно замаяна, притиснах плика към гърдите си и се отдалечих.

Отбих се набързо в бижутерията, за да взема черна титаниева халка за Травис. Погледнах набързо телефона си и го пуснах обратно в чантата си. Добре се справях с времето.

На влизане в казиното чантата ми започна да вибрира. Оставих плика с покупките между краката си и бръкнах вътре за телефона. След две позвънявания пръстите ми вече ровеха отчаяно, разбутвайки всичко, за да се докопат навреме до апарата.

— Ало? — изпищях аз. — Трент?

— Аби? Всичко наред ли е?

— Да — задъхано казах аз, като седнах на пода отстрани на най-близката слотмашина. — Добре сме. Ти как си?

— С Ками съм. Тя е много разстроена от пожара. Изгуби някои от редовните си клиенти.

— О, господи, Трент, много съжалявам. Не мога да повярвам. Като че ли не е истина — казах аз сподавено. — Бяха толкова много. Родителите им сигурно още не знаят. — Вдигнах ръка към лицето си.

— Да — въздъхна той уморено. — Тук е като на война. Какъв е този шум? Да не си в някаква игрална зала? — Звучеше отвратено,

като че ли вече знае отговора и не може да повярва колко сме безчувствени.

— Какво? Не, за бога. Ние... отскочихме до Лас Вегас.

— Какво? — възкликна разярено той. Или просто объркано, не можех да бъда сигурна. Лесно се палеше.

Потръпнах от неодобрението в гласа му; знаех, че това е само началото. Аз обаче имах цел. Трябваше да оставя настрана чувствата си, докато не постигна това, за което бях дошла.

— Просто ме чуй. Важно е. Нямам много време, а ми е нужна помощта ти.

— Добре. За какво?

— Не говори. Само слушай. Обещавах ли?

— Аби, престани с тези игрички и ми кажи, по дяволите.

— Снощи на боя имаше много хора. И много загинаха. Някой ще отиде в затвора.

— И мислиш, че това ще бъде Травис?

— Да, той и Адам. Може би Джон Савидж и всички останали, които сметнат, че са участвали в организацията. Слава богу, че Шепли не беше в града.

— Какво ще правим?

— Помолих Травис да се ожени за мен.

— Тъ... добре. А как ще му помогне това, по дяволите?

— Ние сме във Вегас. Може би, ако успеем да докажем, че само няколко часа по-късно сме се венчали във Вегас, дори един куп пияни студенти да свидетелстват, че се е бил, ще прозвучи достатъчно шантаво, за да породи основателни съмнения.

— Аби — въздъхна той.

В гърлото ми заседна хлипане.

— Не го казвай. Ако мислиш, че нищо няма да излезе, просто не ми казвай, става ли? Нищо друго не успях да измисля, но ако той разбере защо го правя, веднага ще се откаже.

— Естествено. Аби, знам, че си уплашена, но това е лудост. Не можеш да се омъжиш за него само за да го предпазиш. Пък и няма да се получи. Заминали сте чак след това.

— Помолих те да не го казваш.

— Съжалявам. А и той не би искал да постъпиш така. Би искал да се омъжиш за него, защото го желаш. Ако някога разбере истината,

това ще разбие сърцето му.

— Недей да съжаляваш, Трент. Ще се получи. Поне ще му даде шанс. Все е някакъв шанс, нали? По-добре, отколкото никакъв.

— Предполагам — примири се той.

Аз въздъгнах и кимнах, закрила устата си със свободната ръка. Очите ми бяха замъглени от сълзите, които превръщаха пода на казиното в калейдоскоп. Някакъв шанс... по-добре от никакъв.

— Честито — каза той.

— Честито! — извика и Ками отзад. Гласът ѝ беше уморен и пресипнал, но бях сигурна, че е искрена.

— Благодаря. Дръж ме в течение. Каж ми, ако дойдат дадушат около къщата или ако чуеш нещо за разследването.

— Задължително... и е адски странно, че малкото ни братче пръв ще се ожени.

Аз се засмях.

— Ще трябва да го преживеете.

— Разкарай се. И те обичам, да знаеш.

— И аз те обичам, Трент.

Стисках телефона в скута си с двете си ръце и гледах как преминаващите хора ме зяпат. Очевидно се чудеха защо седя на пода, но не чак толкова, че да попитат. Станах, взех чантата и плика си и си поех дълбоко въздух.

— Ето я и булката — казах аз, докато правех първите си крачки.

ПЕТА ГЛАВА

УЛОВЕНА

ТРАВИС

Подсуших се, измих си зъбите, нахлузих тениска и къси панталони, обух маратонките си „Найк“. Готово. Мамка му, колкото хубаво е да си мъж. Не можех да си представя да суша косата си половин час, после да я горя с нажежена маша, да отделя петнайсет-двайсет минути за грим и чак след това да се облека. Ключ. Портфейл. Телефон. Излязох. Аби каза, че долу има магазини, но ясно беше намекнала, че не бива да се виждаме преди сватбата, така че се запътих към „Стрип“.

Дори да бързаш, ако фонтаните на „Беладжио“ танцуват с музиката, не е никак американско да не спреш и да не ги погледаш в захлас. Запалих цигара и издухах дима, подпрял ръце на големия бетонен парапет, обграждащ площадката за наблюдение. Въртенето и пръските на водата ми напомниха за последния път, когато бях тук и гледах заедно с Шепли как Аби наричва задниците на четирима-петима ветерани в покера.

Шепли. По дяволите, как само се радвах, че не беше на този бой. Ако го бях изгубил или той беше изгубил Америка, не съм сигурен, че сега двамата с Аби щяхме да бъдем тук. Такава загуба би променила всичко в приятелствата ни. Шепли не би понесъл да бъде с мен и Аби без Америка, нито тя — без него. И Аби — с Америка. Ако не бяха решили да прекарат пролетната ваканция при родителите му, можеше сега, вместо да се приготвям за сватба, да оплаквам Шепли. Само при мисълта да се обадя на чичо Джак и леля Дийна, за да им съобщя за смъртта на единствения им син, ме побиваха тръпки.

Отърсих се от тези мисли, но пък си спомних мига, в който стоях пред „Кийтън“ и от прозорците бълваше дим, а аз се канех да се обадя на татко. Част от пожарникарите държаха маркуча и обливаха с вода сградата, други изнасяха оцелелите. Помня чувството, с което се готвех да съобщя на татко, че Трент е изчезнал и вероятно е загинал. Да му разкажа как брат ми в объркването си е побягнал в грешна посока и сега двамата с Аби стоим отвън без него. Призля ми само от мисълта какво щеше да причини това на татко, на цялото ни

семейство. Татко беше най-силният мъж, когото познавах, но нямаше да понесе да изгуби още някого.

Когато учели в гимназията, татко и Джак били тарторите на града. Това било първото поколение на „лошите“ Мадокс. В колежанските градчета местните или първи започвали боя, или някой друг ги подхващал. Второто никога не се случвало с Джим и Джак Мадокс. Даже се запознали и оженили за единствените момичета в колежа, които можели да се оправят с тях: Дийна и Даян Хемфлинг. Да, сестри, поради което ние с Шепли бяхме двойни братовчеди. Дийна се спряла след първото дете, но мама родила пет буйни момчета. Статистически на семейството му беше време за момиче, но не бях сигурен, че светът ще може да понесе женска Мадокс. Толкова гняв и агресия плюс естроген? Смъртоносна комбинация.

Когато Шепли се родил, чичо Джак се кротнал. Шепли също беше Мадокс, но беше наследил темперамента на майка си. Томас, Тайлър, Тейлър, Трентън и аз имахме все къси фитили като баща ни, но Шепли беше спокоен. Бяхме най-добри приятели. Той ми беше като брат, който просто живееше в друга къща. И в голяма степен наистина беше такъв, само че приличаше повече на Томас, отколкото на останалите от нас. Все пак имахме обща ДНК.

Фонтанът стихна и аз се отдалечих. Видях табелата на „Кристалс“. Ако успея да вляза и да изляза бързо, Аби може би още щеше да обикаля магазините на „Беладжио“ и да се разминем.

Ускорих крачка, заобикаляйки пияните и уморени туристи. След един къс ескалатор и мостче се озовах в многоетажния търговски център. Беше пълно със стъклені правоъгълници, зад които се виждаха многоцветно водно торнадо, луксозни магазини и същият странен спектър от хора. От семейства до стриптийзъорки. Само във Вегас.

Пъхнах се в един магазин за костюми, но скоро излязох без никакъв късмет и продължих нататък, докато не попаднах на „Том Форд“. За десет минути намерих и пробвах перфектния сив костюм, но не можех да си харесам вратовръзка. „Майната му“, изругах аз и занесох костюма и една бяла риза на касата. Кой е казал, че младоженецът трябва да носи връзка?

На излизане от магазина видях чифт черни „Конвърс“ на витрината. Влязох, попитах за моя размер, пробвах ги и се усмихнах.

— Ще ги взема — казах на продавачката, която ми помагаше. Тя ми се усмихна с онзи поглед в очите, който само преди шест месеца би ме възбудил. Погледнеше ли ме така жена, това обикновено означаваше, че всички усилия да се вмъкна в гащите ѝ ще бъдат хиляда пъти по-лесни. Или иначе казано, преводът му беше: „Заведи ме у дома“.

— Чудесен избор — каза тя с нежен, флиртуващ глас. Тъмната ѝ коса беше дълга, гъста и лъскава. Може би стигаше до средата на всичките ѝ метър и петдесет. Изискано азиатско бижу, опаковано в тясна рокля и обувки със супервисоки токчета. Очите ѝ бяха пронизващи и пресметливи. Беше точно от типа предизвикателство, което старият Травис с радост би приел. — За дълго ли сте във Вегас?

— Само за няколко дена.

— За пръв път ли идвате?

— За втори.

— О. Тъкмо щях да ви предложа да ви разходя наоколо.

— След два часа възнамерявам да се оженя с тези обувки.

Този отговор угаси желанието в очите ѝ. Тя се усмихна приятно, но видимо беше изгубила интерес.

— Честито.

— Благодаря — отвърнах аз, като взех касовата бележка и плика с обувките вътре.

Когато си тръгнах, се чувствах много по-добре, отколкото ако бях дошъл по ергенски и сега я отвеждах в хотелската си стая. Тогава не знаех нищо за любовта. Беше адски хубаво всяка вечер да се прибирам при Аби и да виждам приветливия, любещ поглед в очите ѝ. Нямаше нищо по-прекрасно от това да измислям нови начини да я накарам отново да се влюби в мен. Сега живеех за това и то ме изпълваше с много по-голямо удовлетворение.

Един час след като излязох от „Беладжио“, вече бях избрал костюм и златна халка за Аби и се бях върнал там, откъдето бях тръгнал: в хотелската ни стая. Седнах на ръба на леглото и взех дистанционното. Включих телевизора и се наведох да развържа маратонките си. На екрана се показва позната сцена. „Кийтър“, обграден с жълта лента, все още обвит в дим. Тухлите покрай прозорците бяха почернели, а земята наоколо беше подгизнала от вода.

Репортерът интервюираше разплакано момиче, което разказваше, че съквартирантката ѝ така и не се е прибрала в общежитието, и сега то стоеше там и чакаше да разбере дали е сред жертвите. Не можех да издържа повече. Захлупих лице в шепи и подпрях лакти на коленете си. Цялото ми тяло се разтресе, докато оплаквах приятелите си и всички останали, които не познавах, но бяха изгубили живота си там, извинявах се отново и отново, заедто съм бил причината да се озоват на това място и заедто бях такова копеле, че да избира Аби пред възможността да се предам. Когато не ми останаха повече сълзи, влязох отново под душа и стоях под горещата вода, докато не си върнах емоционалното състояние, в което ме искаше Аби.

Тя не желаше да ме вижда преди сватбата, затова нахлузих ризата през глава, облякох се, сложих малко одеколон, вързах новите си кецове и излязох навън. Преди да затворя вратата, погледнах за последно стаята. Следващия път, когато минех през тази врата, вече щях да бъда съпругът на Аби. Това беше единственото, което правеше мъката ми поносима. Вените ми се изпълниха с адреналин и сърцето ми заби лудо. Остатъкът от живота ми беше само на няколко часа от мен.

Асансьорът се отвори и аз тръгнах по крещящия килим през казиното. В този костюм се чувствах като милион долара на цяло, а хората ме зяпаха и се чудеха накъде се е запътил този изтупан задник със спортни кецове. Горедолу в средата на казиното забелязах жена, седнала на пода сред пликове с покупки, да плаче, докато говори по телефона. Замрях на място. Беше Аби.

Инстинктивно отстъпих настрана и се скрих зад редицата от слотмашини. От толкова музика, звукови сигнали и разговори не можех да чуя какво казва, но кръвта ми изстина. Защо плачеше? С кого говореше? Нима не искаше да се омъжи за мен? Трябваше ли да отида да я попитам? Или да чакам и да се надявам, че няма да се откаже?

Аби се надигна от пода и помъкна пликите. С всяка частица от себе си исках да се втурна и да ѝ помогна, но се боях да го направя. Бях ужасен, че ако се приближа в този момент, тя може да ми каже истината, която се страхувах да чуя. Егоистичното копеле в мен надви и аз я оставих да се отдалечи.

След като се скри от погледа ми, седнах на един свободен стол до слотмашините и извадих цигарите от вътрешния си джоб. Щракнах

запалката; краят на цигарата ми зацвърча, преди да всмукна продължително и да светне в червено. Какво щях да правя, ако Аби промени решението си? Щяхме ли да успеем да дадем на заден от тази ситуация? Независимо от отговора, трябваше да измисля начин да я задържа. Даже да не пожелаеше да довършим сватбата, не можех да я изгубя.

Дълго седях там, пушех и пъхах банкноти от един долар в машината, а сервитьорка ми носеше безплатни напитки. След четвъртата й дадох знак, че не искам повече. Ако се натрясках преди сватбата си, нямаше да си помогна. Може би затова Аби беше размислила. Не беше достатъчно да я обичам. Трябваше да порасна, по дяволите, да си намеря истинска работа, да спра да пия и да се бия и да се науча да владея шибания си гняв. Седях сам в казиното и тайно се вричах, че ще направя всички тези промени, и то веднага.

Телефонът ми изписука. До сватбата оставаше само час. Написах съобщение на Аби.

„Липсваш ми.“

И тревожно зачаках отговора.

АБИ

Видях съобщението от Травис и се усмихнах. Веднага му отговорих, макар да знаех, че думите не могат да предадат чувствата ми.

„И ти на мен.“

„Времето намалая с час. Готова ли си?“

„Още не. А ти?“

„И още как. Изглеждам абсолютен пик. Като ме видиш, ще искаш да се омъжиш два пъти за мен.“

„Пик?“

„Пич. Шибан автоматичен правопис. Снимка?“

„Не! На лошо е.“

„Ти си «Тринайсетгодишната щастливка». Имаш късмет.“

„А ти се жениш за мен. Значи нямаш. И не ме наричай така.“

„Обичам те, мила.“

„И аз те обичам. До скоро.“

„Нервна ли си?“

„Естествено. Ти не си ли?“

„Само да не ти се охлади ентузиазмът.“

„Ентузиазмът ми е топъл като пресен хляб.“

„Иска ми се да можех да ти кажа колко съм щастлив точно сега.“

„Няма нужда. Мога да си представя.“

„;)“

Оставих телефона на шкафчето в банята и се погледнах в огледалото, за да нанеса гланца по долната си устна. След като прибрах и последния кичур от косата си, отидох в стаята при леглото, върху което беше разстлана роклята. Не беше точно това, което би

избрала десетгодишната Аби, но беше красива, и това, което ни предстоеше, също беше красиво.

Дори причината да го направя беше красива. Можех да измисля далеч по-неблагородни подбуди за женитба. Освен това се обичахме. Толкова ужасно ли беше да се венчаеш млад? Някога всички са го правили.

Поклатих глава, за да се отърся от множеството противоречиви мисли в главата си. Защо да се лутам? Това се случваше, бяхме влюбени. Луди? Да. Объркани? Не.

Облякох роклята и закопчах ципа ѝ пред огледалото. „Така е много по-добре“, казах на себе си. Колкото и да беше прекрасна роклята в магазина, без прическа и грим просто не изглеждаше както трябва. Но с червило и спирала на очите видът ми беше завършен.

Забодох диамантената пеперуда в основата на рошавите къдрици на страничния си кок и обух новите си обувки. Чанта. Телефон. Халката на Травис. В църквата щяха да се погрижат за всичко останало. Таксито ме чакаше.

Въпреки че в Лас Вегас всяка година се женят хиляди двойки, това не попречи на всички да ме зяпат, докато прекосявам казиното в сватбена рокля. Някои се усмихваха, други просто гледаха, но без изключение ме караха да се чувствам неудобно. Когато баща ми изгуби последния си професионален двубой след четири поредни загуби и заяви на всеослушание, че аз съм виновна за това, получих внимание, достатъчно за два живота. С няколко необмислени думи той бе успял да създаде „Тринайсетгодишната щастливка“ и да ме натовари с невероятно бреме. Дори три години по-късно, когато майка ми най-после реши да го зарече и се преместихме в Уичита, ми се струваше невъзможно да започна отначало. Радвах се на две цели седмици неизвестност, докато първият репортер, който се бе досетил коя съм, не се приближи до мен на моравата пред гимназията. Достатъчно бе едно злобно момиче да отдели час в „Гугъл“ в петък вечер, за да стане ясно защо някакъв си журналист толкова държи на заглавието „Къде е тя сега?“. Втората половина от гимназията ми беше съсипана. Въпреки усилията на устатата ми най-добра приятелка.

Когато двете с Америка заминахме за колежа, исках да бъда невидима. И неимоверно се наслаждавах на анонимността си... до деня, в който срещнах Травис.

Сведох поглед пред стотния чифт очи, вперени в мен, и се почудих дали винаги ще се чувствам така, когато съм с Травис.

ШЕСТА ГЛАВА
ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

ТРАВИС

Вратата на лимузината се тресна.

— Мамка му. Извинявайте. Нервен съм.

Шофьорът махна с ръка.

— Няма проблем. Двайсет и два долара, моля. Ще върна лимузината. Нова е. Бяла. Много ще ѝ хареса.

Подадох му трийсет.

— Значи ще бъдете тук след час и половина, нали така?

— Да, сър! Никога не закъснявам!

Той потегли и аз се обърнах. Осветената църква сияеше на фона на утринното небе. Оставаше може би половин час до изгрева. Усмихнах се. Аби щеше да бъде доволна.

Вратите се отвориха и отвътре излязоха мъж и жена. Бяха на средна възраст, но той носеше смокинг, а тя — пищна сватбена рокля. Една нисичка жена в светлорозов костюм им махна за довиждане. После ме забеляза.

— Травис?

— Да — отвърнах аз, докато закопчавах сакото си.

— Мога да ви схрускам! Надявам се булката ви да оцени вида ви!

— Тя е по-хубава от мен.

Жената се изкиска силно.

— Аз съм Шантили. Общо взето, въртя нещата тук. — Тя сви юмруци на хълбоците си. Беше колкото висока, толкова и широка, а очите ѝ бяха почти скрити под гъстите изкуствени мигли. — Хайде, сладурче! Влизай! — рече тя и ме побутна навътре.

Служителката на гишето се усмихна и ми подаде малка купчина документи. Да, искаме дивиди. Да, искаме цветя. Да, искаме Елвис. Отбелязах всички квадратчета, попълних имената и данните ни и ѝ ги върнах.

— Благодаря, мистър Мадокс.

Ръцете ми се потяха. Не можех да повярвам, че съм тук.

Шантили ме потупа по ръката, е, по-скоро по китката, защото по-високо не стигаше.

— Насам, миличък. Можеш да се освежиш и да изчакаш булката тук. Как се казваше тя?

— Тъ... Аби — отговорих аз, като минах през вратата, която Шантили тъкмо беше отворила.

Огледах се. Вътре имаше диван и огледало, оградено от хиляди огромни крушки. Тапетите бяха претрупани, но красиви; всичко изглеждаше чисто и изискано, точно както искаше Аби.

— Ще ти кажа, когато пристигне — смигна ми Шантили. — Искаш ли нещо? Вода?

— Да, би било чудесно — отговорих аз и седнах.

— Веднага се връщам — изчурулика тя, излезе на заден ход от стаята и затвори вратата след себе си. Чувах я как си тананика в коридора.

Облегнах се и се опитах да осмисля случилото се. Чудех се дали Шантили току-що се е наляла с енергийни напитки, или просто си е такава веселячка. Макар да седях, сърцето ми биеше лудо в гърдите. Затова хората си имат кумове: да им помагат да се успокоят преди сватбата. За пръв път от кацането насам ми се искаше Шепли и братята ми да бяха тук, с мен. Щяха да ме дразнят и да дрънкат всякакви глупости, с които да ме разсеят от желанието ми да повърна.

Вратата се отвори.

— Заповядай! Още нещо? Изглеждаш малко нервен. Ял ли си?

— Не. Не ми остана време.

— О, няма да допуснем да припаднеш пред олтара! Ще ти донеса малко сирене и бисквити, а защо не и плодове?

— Тъ... добре, благодаря — отвърнах аз, леко озадачен от ентузиазма ѝ.

Тя пак излезе назад, затвори вратата и аз за пореден път останах сам. Отпуснах глава на дивана и зареях поглед в разнообразните мотиви на тапетите. Бях признателен за всичко, което отвличаше вниманието ми от часовника. Дали щеше да дойде? Стиснах очи, твърдо решен да не мисля за това.

Тя ме обичаше. Аз ѝ вярвах. Щеше да дойде. По дяволите, как ми се искаше братята ми да са тук. Бях на път да изгубя акъла си на влюбен.

АБИ

— Много сте хубава — отбеляза жената зад волана, когато се настаних на задната седалка на таксито.

— Благодаря — отговорих аз с облекчение, че съм излязла от казиното. — „Грейсланд Чапъл“, моля.

— Искате да започнете деня омъжена, така ли? — усмихна се тя в огледалото за обратно виждане. Имаше къса сива коса, а гърбът ѝ не само изпълваше облегалката, но и преливаше настрани.

— Това беше най-бързият начин да го направим.

— Изглеждате страшно млада, за да бързате толкова.

— Знам — отвърнах аз, загледана в Лас Вегас, който преминаваше покрай прозорците на автомобила.

Жената цъкна с език.

— Изглеждате доста изнервена. Ако размислите, само кажете. Нямам нищо против да обърна. Всичко е наред, миличка.

— Не съм изнервена от сватбата.

— Така ли?

— Да, ние се обичаме. Не е това. Просто искам всичко при него да бъде наред.

— Боите се, че той ще размисли ли?

— Не — засмях се аз. После срещнах очите ѝ в огледалото. — Вие омъжена ли сте?

— Била съм един-два пъти — смигна ми тя. — Първия се омъжих в същата църква като вас. Но пък и Бон Джоуви се ожени там.

— Така ли?

— Нали се сещате за Бон Джоуви? Tommy used to work on the docks! — изпя тя за голямо мое учудване.

— Аха, чувала съм го — отвърнах аз развеселено, признателна за това разсейване.

— Обожавам го! Ето, имам диска. — Тя го пъхна в плейъра на колата и до края на пътуването слушахме най-големите хитове на Джоуви — Wanted Dead or Alive, Always, Bed of Roses... Когато

спряхме до бордюра пред църквата, тъкмо свършваше I'll Be There for You.

Извадих банкнота от петдесет долара.

— Задръжете рестото. Бон Джоуви помогна.

Тя все пак ми върна.

— Без бакшиши, миличка. Аз пък си попях.

Затворих вратата и ѝ махнах за довиждане. Дали Травис вече беше дошъл? Отидох до църквата и отворих вратата. Посрещна ме възрастна жена с огромна коса и твърде много гланц за устни.

— Аби?

— Да — потвърдих аз, докато оправях нервно роклята си.

— Изглеждате зашеметяващо. Аз съм Шантили и ще бъда ваш свидетел. Дайте си нещата. Ще ги оставя на сигурно място, докато приключите.

— Благодаря. — Проследих я с очи как отнася чантата ми. Докато ходеше, нещо шумолеше, но не можех да преценя какво точно. Беше колкото висока, толкова и широка. — О, чакайте! — възкликнах аз и тя веднага се обърна. — Халката на Травис е вътре. Извинявайте.

Когато се усмихнеше, от очите ѝ оставаха само тесни прорези и изкуствените мигли изпъкваха още повече.

— Няма проблеми, миличка. Само дишай.

— Забравила съм как — отвърнах аз, като нанизах пръстена на палеца си.

Тя протегна ръка.

— Ще взема и двата пръстена и ще ви ги дам, когато му дойде времето. Елвис ей сега ще дойде, за да те заведе до олтара.

Аз я погледнах неразбиращо.

— Елвис?

— Нали се сещаш, Кралят?

— Да, знам кой е Елвис, но... — Заекнах и млъкнах. Свалих пръстена си с леко подръпване и го сложих в шепата ѝ до този на Травис.

Шантили се усмихна.

— Ето тук можете да се освежите. Травис вече чака, така че Елвис ще почука всеки момент. Ще се видим пред олтара!

Затвори вратата, без да откъсва очи от мен. Обърнах се, изумена от собственото си отражение в огромното огледало зад себе си. Цялото

беше обградено с големи кръгли лампи като в гримьорна на бродуейска актриса. Седнах пред тоалетката, загледана в себе си. Това ли бях аз? Актриса?

Той ме чакаше. Травис стоеше в края на пътеката и ме чакаше, за да отида при него и да обречем живота си един на друг.

Ами ако планът ми не проработеше? Ако той отидеше в затвора и всичко това се окажеше напразно? Или разследването изобщо не се обърнеше в неговата посока и усилията ми бяха излишни? Вече нямаше да имам оправдание, че се омъжвам още преди да съм навършила достатъчно години, за да консумирам алкохол легално, само и само за да го спася. А трябваше ли ми оправдание, щом го обичах? Защо се женеха хората? За любов? Имахме я в изобилие. В началото бях толкова сигурна. За много неща бях сигурна. Сега не се чувствах така. За нищо.

Представих си изражението на лицето му, ако разбереше истината, после се замислих на какво би се хванал. Не исках да страда и имах нужда от него така, сякаш е част от самата мен. За тези две неща бях сигурна.

На вратата се почука два пъти и аз изпаднах в паника. Обърнах се, стиснала облегалката на стола. Беше от бяла тел със заврънкулки, които образуваха сърце по средата.

— Мис? — каза Елвис с дълбок южняшки акцент. — Време е.

— О — отвърнах аз тихо. Не знам защо. Той не ме чу.

— Аби? Изгарящата любов те чака.

Аз завъртях очи.

— Добре... само минутка.

От другата страна на вратата настъпи тишина.

— Всичко наред ли е?

— Да. Само минутка, моля ви.

След няколко минути на вратата пак се почука.

— Аби? — Този път беше Шантили. — Може ли да вляза, миличка?

— Не. Съжалявам, но не. Ще се оправя. Трябва ми само малко време.

След още пет минути чух три по-различни почуквания, от които по челото ми избиха капки пот. Бяха ми познати. Силни. Уверени.

— Вrab?

СЕДМА ГЛАВА

КЕШ

ТРАВИС

Вратата се отвори със замах.

— Тук е! Току-що ѝ показах стаята за освежаване. Ти готов ли си?

— Да! — скочих на крака аз. Избърсах потните си длани в панталоните и последвах Шантили по коридора към фоайето. Там се спрях.

— Насам, миличък — насочи ме тя към двойните врати към параклиса.

— Къде е тя?

— Там — посочи Шантили. — Щом се приготви, започваме. Но ти трябва да стоиш в другия край на пътеката, захарче.

Усмивката ѝ беше мила и търпелива. Предполагах, че си има работа с всякакви случаи — от пияници до нерваци. Хвърлих последен поглед към стаята на Аби и я последвах по пътеката. Показа ми къде да застана. Докато говореше, вратата се отвори и влезе мъж с дебели бакенбарди и костюм на Елвис. Имаше внушителни маниери и събрани устни, които тананикаха Blue Hawaii.

— Човече, как само го обичам този Вегас! Вие обичате ли го? — попита той, вече нахлузил маската на Краля.

— Днес определено — ухилих се аз.

— Какво повече да иска човек! Мис Шантили обясни ли ви всичко, което трябва да знаете, щом ще се жените тази утрин?

— Да. Така ми се струва.

Той ме тупна по гърба.

— Няма да се плашиш, братле, всичко ще бъде наред. Отивам да доведа госпожата. След секундичка се връщам.

Шантили се закиска.

— Ах, този Елвис.

След няколко минути тя си погледна часовника и се отправи към двойните врати.

— Постоянно се случва — успокои ме длъжностното лице.

След още пет минути Шантили пъкна глава през вратата.

— Травис? Тя изглежда малко... неспокойна. Искаш ли да поговориш с нея?

По дяволите.

— Да — отговорих аз.

Пътеката, която преди малко ми се стори съвсем кратка, сега ми се видя цял километър. Излязох през вратите и вдигнах юмрук. Поспрях се, поех си въздух и почуках няколко пъти.

— Враб?

Сякаш след две вечности Аби най-последно отговори от другата страна на вратата:

— Тук съм.

Макар да беше на сантиметри от мен, звучеше като от мили разстояние, също като онази сутрин, когато доведох онези две момичета от бара. Самата мисъл за онази нощ извика пареща болка в корема ми. Дори не се чувствах същият човек като тогава.

— Добре ли си, миличка?

— Да. Само... бях под пара. Трябваше ми малко време да си поема дъх.

Определено не звучеше добре. Бях твърдо решен да запазя самообладание и да пропъдя паниката, която някога ме тласкаше към какви ли не глупости. Трябваше да бъда мъжът, когото Аби заслужава.

— Сигурна ли си, че е само това?

Тя не отговори.

Шантили се прокашля и сплете пръсти, явно мъчейки се да измисли нещо окуражително.

Трябваше да се озова от другата страна на тази врата.

— Враб... — подзех аз и замълчах. Следващата ми дума можеше да промени всичко, но желанието ми да угодя на Аби надви над прословутите ми егоистични потребности. — Знам, че знаеш, че те обичам. Може би обаче не знаеш, че нищо не желая повече от това да стана твой съпруг. Но ако ти не си готова, аз ще те чакам, Врабчо. Никъде няма да ходя. Сериозно говоря. Искам го, но само ако и ти го искаш. Просто... трябва да знаеш, че можеш да отвориш вратата и да преминем по пътеката, а може и да си вземем такси и да се приберем къщи. Каквото и да решиш, аз те обичам.

След още едно продължително мълчание разбрах, че е станало време. Извадих стар, пожълтял плик от вътрешния джоб на самото си и

го стиснах с две ръце. Проследих с показалец избледнялото мастило. Там със заобления почерк на майка ми пишеше: „За бъдещата г-жа Травис Мадокс“. Баща ми го бе дал, когато реши, че нещата между двама ни с Аби стават сериозни. Оттогава го бях вадил само веднъж. Чудех се какво пише вътре, но не посмях да го отворя. Не беше за мен.

Ръцете ми трепереха. Нямах представа какво е написала мама, но в този момент наистина имах нужда от нея и се надявах, че поне сега ще успее да протегне ръка от там, където се намира, и да ми помогне. Приклеках и пъхнах плика под вратата.

АБИ

„Враб.“

Някога тази дума ме караше да въртя очи. Не знаех защо започна да ме нарича така, но не ми и пукаше. Сега обаче, щом чух прякора си, изречен с дълбокия му, дрезгав глас, цялото ми тяло се отпусна. Станах и се приближих до вратата.

— Тук съм — казах аз, допряла ръка до дървото.

Чувах дишането си: свистящо, забавено, като че насън. Всяка част от мен се беше отпуснала. Топлите му думи ме обвиха като меко одеяло. Нямаше значение какво ще се случи, след като се приберем у дома, стига да бях съпруга на Травис. В този момент осъзнах, че независимо дали щях да му помогна, бях дошла да се омъжа за човека, който ме обичаше повече, отколкото някога друг мъж е обичал жена. Аз също го обичах — достатъчно за три живота. В „Грейсланд Чапъл“ и с тази рокля: това бе почти идеално. Единственото по-хубаво щеше да бъде да застанем пред олтара.

В този момент в краката ми се появи малък бял квадрат.

— Какво е това? — попитах аз и се наведох да го взема. Беше стар, пожълтял плик. Адресиран до бъдещата госпожа Травис Мадокс.

— От мама е — отвърна Травис.

Дъхът ми спря. Почти се боях да го отворя; беше запечатан и пазен толкова дълго.

— Отвори го — каза Травис, сякаш прочел мислите ми.

Внимателно плъзнах пръст, стараейки се да го отворя, без да го повредя, макар и неуспешно. Извадих сгънат на три лист и целият свят спря.

Ние не се познаваме, но аз знам, че ти си много специална. Не мога да видя с очите си как малкото ми момченце ти се врича в любов, но има някои неща, които ми се струва, че бих ти казала, ако бях там. Преди всичко, благодаря ти, че обичаш сина ми. От всичките ми момчета Травис има най-нежно сърце. Освен това е и най-силният.

Той ще те обича с всичко, което има, докато му позволяваш. Трагедиите в живота понякога ни променят, но някои неща са вечни. Момчето без майка е много любопитно същество. Ако Травис прилича по нещо на баща си — а знам, че е така, — той е дълбок океан от нежност, защитен от дебела стена от ругатни и престорено безразличие. Момчето Мадокс ще те докара до ръба, но ако вървиш с него, ще те следва навсякъде.

Повече от всичко ми се иска да можех днес да бъда с вас. Искане ми се да можех да видя лицето му, когато прави тази крачка с теб, да стоя до съпруга си и да преживея този ден заедно с всички вас. Мисля си, че това е едно от нещата, за които ще ми бъде най-мъчно. Но това не е важно. Щом четеш писмото ми, значи синът ми те обича. А когато един Мадокс се влюби, то е завинаги.

Моля те, целуни малкото ми момченце от мен. И на двама ви желая най-голямата ви препирня да бъде за това кой ще прости пръв.

С много обич:

Даян

— Вrab?

Притиснах писмото до гърдите си с една ръка, а с другата отворих вратата. Лицето на Травис беше стегнато от тревога, но в мига, в който погледите ни се срещнаха, всички притеснения изчезнаха.

Той изглеждаше смаян.

— Ти си... толкова красива, че май няма дума за това.

Милите му кестеняви очи под гъстите мигли успокоиха опънатите ми нерви. Татуировките му бяха скрити под сивия костюм и колосаната бяла риза. Господи, той беше олицетворение на съвършенството. Беше сексапилен, смел, нежен и мой. Трябваше само да мина по пътеката.

— Готова съм.

— Какво пишеше?

Гърлото ми се стегна, за да не пропусне риданието навън. Целунах го по бузата.

— Това е от нея.

— Така ли? — На лицето му се разля мила усмивка.

— Успяла е доста точно да закове всичките ти чудесни качества, въпреки че не те е видяла как израстваш. Тя е прекрасна, Травис. Ще ми се да я познавах.

— А на мен ми се ще тя да те познаваше.

Той замълча за секунда, после вдигна ръце. Ръкавът му се дръпна малко и се показа татуировката „ВРАБЧО“.

— Нека да преспим. Няма нужда да решаваш сега. Ще се върнем в хотела, ще помислим и... — Той въздъхна и отпусна ръцете и раменете си. — Знам. Това е лудост. Просто го искам толкова много, Аби. Тази лудост е моят здрав разум. Можем да...

Не можех повече да стоя и да гледам как се мъчи и терзае.

— Миличък, спри — казах аз и допрях три пръста до устните му. — Просто спри.

Той ме гледаше. Чакаше.

— Само за протокола, няма да си тръгна оттук, докато не си станал мой съпруг.

Първоначално веждите му се свъсиха със съмнение, после се усмихна предпазливо.

— Сигурна ли си?

— Къде е букетът ми?

— О! — възкликна Шантили, разсеяна от разговора ни. — Заповядай, сладурче. — И тя ми връчи съвършено кълбо от червени рози.

Елвис ми подаде ръка и аз я поех.

— Ще се видим пред олтара, Травис — каза той.

Травис взе ръката ми, целуна я по пръстите и изтича там, откъдето беше дошъл, следван от кискащата се Шантили.

Това докосване не ми беше достатъчно. Нямах търпение да стигна до него и краката сами ме носеха към параклиса. Вместо сватбения марш от колоните свиреше „Нещо за теб“ — песента, на която танцувахме на купона за рождения ми ден.

Спрях и погледнах Травис. Най-последно имах възможност да му се насладя в сивия костюм и кецовете. Той се усмихна, забелязал

възхищението ми. Направих крачка, после още една. Длъжностното лице ми даде знак да вървя по-бавно, но аз не можех. Цялото ми тяло жадуваше да застане до Травис повече от всякога. Той явно се чувстваше по същия начин. Елвис едва бе стигнал до средата на пътеката, когато Травис реши, че не може да чака повече, и се приближи към нас. Аз поех ръката му.

— Ъ... аз щях да ти я дам!

Устните на Травис се разтеглиха в усмивка.

— Тя вече си е моя.

Аз прегърнах ръката му и изминахме оставащото разстояние заедно. Музиката утихна и длъжностното лице ни кимна.

— Травис... Аби.

Шантили взе букета ми и застана отстрани.

Треперещите ни ръце бяха сплетени заедно. И двамата бяхме толкова нервни и щастливи, че ни беше почти невъзможно да стоим мирно.

Макар да знаех колко много искам да се омъжа за Травис, не можех да успокоя ръцете си. Дори не знам какво точно говори длъжностното лице. Не помня нито лицето, нито дрехите му, само дълбокия му носов глас, североизточния му акцент и ръцете на Травис, които стискаха моите.

— Погледни ме, Вrab — продума тихо той.

Вдигнах очи към бъдещия си съпруг и потънах в искреността и обожанието на неговите. Никой, даже Америка, не ме бе гледал с толкова обич. Крайчетата на устните му се повдигнаха: явно и аз съм имала същото изражение.

Докато длъжностното лице говореше, погледът на Травис ме обливаше цялата — лицето, косата ми, роклята, даже обувките. После се наведе, докато устните му стигнаха на няколко сантиметра от шията ми, и вдиша дълбоко.

Длъжностното лице замлъкна.

— Искам да запомня всичко — обясни Травис.

Човекът се усмихна, кимна и продължи.

Неочаквано блесна светкавица. Травис погледна зад себе си, видя фотографа и пак се обърна към мен. Двамата отразявахме един за друг лигавите си усмивки. Не ми пукаше, че най-вероятно изглеждаме нелепо. Все едно се канехме да скочим от най-високата скала в най-

дълбоката река, водеща към най-величествения и ужасяващ водопад, право върху най-хубавото и фантастично скоростно влакче във вселената. Умножено по десет.

— Истинският брак започва много преди деня на венчавката — подзе отново длъжностното лице. — А усилията продължават много след края на церемонията. За правното обвързване стига един кратък миг, едно кратко движение на писалката, но за да бъде бракът траен и стабилен, са нужни цял живот любов, всеотдайност, прошки и компромиси. Струва ми се, че вие, Травис и Аби, току-що показахте на какво е способна любовта в напрегнат момент. Миналото ви е пътят, който ви доведе до тази църква, а пътят ви към общото бъдеще става малко по-ясен с всеки изминал ден.

Травис допря буза в слепоочието ми. Бях признателна, че иска да ме докосва на всяко място, при всяка възможност. Ако можех да го притисна към себе си, без да наруша ритуала, щях да го направя. Думите на длъжностното лице започнаха да се размиват. По някое време Травис каза нещо, аз също. После сложих халката на пръста му и той засия.

— С този пръстен се венчая за теб — казах аз, повтаряйки след служителя.

— Добър избор — рече Травис.

Когато дойде неговият ред, сякаш се затрудни, после надяна два пръстена на пръста ми: годежния и семпла златна халка.

Искаше ми се да отделя минута да се порадвам, че ми е взел истинска венчална халка, може би дори да го отбележа на глас, но не можех. Душата ми сякаш се отдели от тялото. Колкото повече се стараех да присъствам съзнателно, толкова по-бързо като че ли се случваше всичко.

Мислех си, че може би е добре да чуя списъка с нещата, които трябва да обещаая, но единственият важен глас беше този на Травис.

— Сигурен съм, и още как — усмихна се той. — Обещавам също така никога повече да не се бия, да не се напивам, да не играя хазарт, да не раздавам юмруци в пристъп на гняв... и никога, никога вече няма да те разплаквам, освен от радост.

Когато дойде моят ред, замълчах за кратко.

— Преди да ти обещаая каквото и да било, искам да знаеш, че съм инат. Вече знаеш, че с мен се живее трудно, а и неведнъж си показвал,

че те влудявам. Убедена съм, че съм влудявала и всички останали, които са били свидетели на нерешителността и несигурността ми през последните месеци. Но искам също така да знаеш, че каквото и да е любовта, това е тя. Първо станахме най-добри приятели, после се опитахме да не се влюбваме един в друг, но въпреки това го направихме. Ако не си с мен някъде, и аз не искам да съм там. Аз съм вътре. Аз съм с теб. Може да сме импулсивни, може да сме абсолютно луди да стоим тук на нашата възраст, и то само шест месеца след като сме се запознали, изобщо цялата работа може да се окаже едно прекрасно, красиво бедствие, но щом е с теб, аз го искам.

— Като Джони и Джун — каза Травис с блеснали от сълзи очи. — Оттук насетне пътят е само нагоре и аз ще обичам всяка стъпка от него.

— Взимате ли... — подзе длъжностното лице.

— Да — отговорих аз.

— Добре — подсмихна се той, — но трябва да го кажа.

— Вече го чух. Няма нужда да повтаряте — уверих го аз, без да откъсвам очи от Травис. Той стисна ръцете ми.

Казахме си още някои обещания, но длъжностното лице мълчеше.

— Това ли е? — попита Травис.

Мъжът се усмихна.

— Това е. Вече сте женени.

— Наистина? — повдигна вежди той. Изглеждаше като малко дете в коледна утрин.

— Можете да целунете...

Травис ме притегли в обятията си, прегърна ме силно и ме целуна — отначало развълнувано и страстно, после устните му се забавиха и се задвижиха по-нежно върху моите.

Шантили плесна с малките си пухкави ръчички.

— Тази сватба си я биваше! Най-хубавата за цялата седмица! Много обичам, когато не върви по план.

— Мис Шантили и мистър Кинг — каза длъжностното лице, — представям ви мистър и мисис Мадокс.

Елвис също изръкопляска, а Травис ме вдигна във въздуха. Взех лицето му в шепи и се наведох да го целуна.

— Опитвам се да не се чувствам като Том Круз — рече той с грейнал поглед към всички в стаята. — Сега разбирам сцените със скачането по дивана и удрянето по пода. Не знам как да покажа какво изпитвам! Къде е Опра?

Аз се изкисках несвойствено. Той се хилеше до уши, а съм сигурна, че и аз съм изглеждала също толкова дразнещо щастлива. Травис ме пусна на земята и погледна към всички в залата.

Изглеждаше леко шокиран.

— Юху! — извика той, като размаха юмруци пред себе си. Определено изглеждаше като Том Круз. Засмя се, после пак ме целуна. — Направихме го!

Аз също се засмях с него. Той ме притисна в обятията си и аз отново забелязах проблясването в очите му.

— Тя се омъжи за мен! — възкликна той към Елвис. — Адски те обичам, миличка! — изкрещя отново, като ме прегръщаше и целуваше.

Не бях сигурна какво съм очаквала, но определено не беше това. Шантили, длъжностното лице и даже Елвис се смееха — къде развеселени, къде от възхита. Светкавицата на фотографа не спираше, сякаш бяхме заобиколени от папараци.

— Само няколко документа, които да разпишете, още няколко снимки и можете да започнете щастливия си живот заедно — каза Шантили. Тя се обърна за миг, след което с широка зъбата усмивка ни връчи лист хартия и химикалка. — О, букетът! Ще ни трябва за снимките.

Тя ми подаде цветята и двамата с Травис позирахме. Показвахме халките си. Стояхме един до друг, един срещу друг, скачахме, прегръщяхме се, целувахме се, по едно време Травис ме вдигна на ръце. Накрая подписахме набързо брачното свидетелство и Травис ме поведе за ръка към лимузината, която ни чакаше отвън.

— Това наистина ли се случи? — попитах аз.

— Да, по дяволите!

— Да не видях замъглени очи вътре?

— Вrabчо, сега си мисис Травис Мадокс. Никога не съм бил пощастлив в целия си живот!

На лицето ми разцъфна усмивка и аз се засмях, клатейки глава. Не бях виждала толкова умилителен луд. Хвърлих се към него и

притиснах устните му към своите. Откакто бях усетила езика му в устата си в църквата, мислех само как да го върна обратно там.

Травис вплете пръсти в косата ми; аз го възседнах и забих колене в кожената тапицерия от двете страни на хълбоците му. Захванах се да разкопчавам колана му, а той се наведе да натисне копчето на прозореца между двете части на автомобила.

Изругах, че копчетата на ризата му се разкопчават толкова трудно, а когато най-после се справих с тях, нетърпеливо свалих ципа му. Устните му бяха навсякъде; целуваше нежната кожа зад ухото ми, ближеше шията ми, хапеше нежно ключицата ми. С едно движение ме обърна по гръб, плъзна ръка по бедрото ми и закачи с пръст бикините ми. След миг те вече висяха от единия ми глезен, а ръката на Травис продължи нагоре, докато не спря в нежната кожа между бедрата ми.

— Миличък — прошепнах аз, но той ме заглуши с устни. Дишаше тежко през носа си и ме притискаше към себе си, сякаш беше за пръв и последен път.

После застана на колене, оголил изпъкналите си мускули, гърдите и татуировките. Бедрата ми инстинктивно се стегнаха, но той хвана десния ми крак с две ръце и нежно ги разтвори. Гледах как устните му тръгват от пръстите на крака ми към петата, към прасеца, към коляното, към вътрешната част на бедрото ми. Повдигнах таза си, но той се забави още няколко секунди с крака ми, проявявайки далеч по-голямо търпение от мен.

Когато езикът му докосна най-чувствителните части от тялото ми, пръстите му се плъзнаха между роклята ми и седалката, стиснаха дупето ми и нежно ме придърпаха. Всички нерви се стопиха и напрегнаха едновременно. Травис и преди се бе озовавал в тази поза, но явно се бе сдържал и бе пазил най-хубавото за първата ни брачна нощ. Коленете ми се огъваха и трепереха, ръцете ми стискаха ушите му.

Той се спря само за миг, колкото да прошепне името ми във влажната ми кожа, и аз потръпнах. Затворих очи с усещането, че се въртят в неописуем екстаз. Простенах, целувките му станаха още по-настойчиви, после той се стегна и притегли тялото ми по-близо до устата си.

Всяка секунда ставаше все по-напрегната, като тухлена стена, която всеки миг ще падне, но иска да се задържи още малко. Накрая,

когато не можех повече да чакам, протегнах ръце и зарових лицето на Травис в себе си. Извиках и усетих как той се усмихва, зашеметен от неистовите електрически импулси в цялото ми тяло.

Разбрах, че сме стигнали до „Беладжио“ чак когато чух гласа на шофьора:

— Извинете, мистър и мисис Мадокс, но пристигнахме в хотела ви. Искате ли да направя още едно кръгче по „Стрип“?

ОСМА ГЛАВА НАЙ-ПОСЛЕ

ТРАВИС

— Не, само ни дайте минутка — отвърнах аз.

Аби беше наполовина легнала, наполовина седнала на черната кожена седалка на лимузината, със зачервени бузи, тежко задъхана. Целунах я по глезена, после изхлузих бикините от токчето и ѝ ги подадох.

По дяволите, красива гледка беше това момиче. Не можех да откъсна очи от нея, докато закопчавах ризата си. Озари ме с широка усмивка и обу бикините си. Шофьорът почука на вратата. Аби кимна и аз му дадох зелена светлина да отвори. Връчих му голяма банкнота и вдигнах съпругата си на ръце. Минахме през фойето и казиното за няколко минути. Може да се каже, че бях силно мотивиран да стигнем по-бързо до стаята. Добре, че Аби, която носех на ръце, скриваше изпъкналия ми член.

Тя не обърна никакво внимание на десетките хора, които ни зяпаха, докато влезем в асансьора, а след това впи устни в моите. Опитах се да кажа номера на етажата на стоящите най-близо до копчетата, но почти нищо не се чу. С периферното си зрение обаче видях, че натискат верния.

Щом излязохме в коридора, сърцето ми заби лудо. Когато стигнахме до вратата, се помъчих да задържа Аби в ръце и едновременно с това да извадя картата от джоба си.

— Дай на мен, миличък — каза тя, като я извади и отключи, без да спира да ме целува.

— Благодаря ви, мисис Мадокс.

Аби се усмихна, притисната в устните ми.

— Удоволствието е мое.

Отнесох я право на леглото и я положих на него. Тя ме гледаше, докато изритваше обувките от краката си.

— Да махнем това, мисис Мадокс. Единствената ти дреха, която не бих искал да съсия.

Обвърнах я и бавно разкопчах роклята ѝ, като целувах всяка откриваща се част от кожата ѝ. Тялото ѝ бе запечатано в съзнанието ми

сантиметър по сантиметър, но сега, когато докосвах и усещах вкуса ѝ като моя съпруга, ми изглеждаше съвсем ново. Чувствах непозната възбуда.

Роклята падна на пода, аз я вдигнах и я хвърлих на облегалката на един стол. Аби разкопча сутиена си и го пусна на земята, а аз пъхнах палци между кожата и бикините ѝ. Усмихнах се. Вече ги бях свалил веднъж.

Наведох се и целунах кожата зад ухото ѝ.

— Толкова те обичам — прошепнах аз, като бавно смъквах бикините по бедрата ѝ. Те се свлякоха на глезените ѝ и тя ги изрита с босите си крака. Аз обвих ръце около тялото ѝ, вдишах дълбоко през носа и притиснах голия ѝ гръб към гърдите си. Имах нужда да вляза в нея, членът ми буквално сам се протягаше, но беше важно да не бързаме. Имахме само една първа брачна нощ и исках тя да бъде съвършена.

АБИ

По цялото ми тяло пробягаха тръпки. Четири месеца по-рано Травис бе взел от мен нещо, което не бях дала на никой друг мъж. Бях толкова решена той да бъде първият, че нямах време да се притесня. Сега, в първата ни брачна нощ, когато знаех какво да очаквам и колко ме обича, бях по-нервна, отколкото първия път.

— Да махнем това, мисис Мадокс. Единствената ти дреха, която не бих искал да съсия — рече той.

Засмях се тихичко, защото си спомних закопчаната си догоре розова жилетка и кървавите пръски по нея. После се сетих за първата си среща с Травис в кафенето на колежа. „Съсиявам много блузи“, каза той тогава с убийствената си усмивка и трапчинки. Същата усмивка, която исках да мразя, същите устни, които сега се спускаха по гърба ми.

Травис ме помести напред и аз се качих върху леглото. Погледнах зад себе си с очакване и надежда да ме последва. Той си съблече ризата, събу кецовете и пусна панталоните си на пода, без да откъсва очи от мен. После поклати глава, обърна ме по гръб и седна отгоре.

— Няма ли? — попитах аз.

— Предпочитам да гледам съпругата си в очите, отколкото да бъда оригинален... поне тази вечер.

Той отметна кичур коса от лицето ми и ме целуна по носа. Беше забавно да гледам как Травис бавно обмисля какво иска да прави с мен и как да го направи. Когато и двамата се наместихме голи под чаршафите, той си пое дълбоко въздух.

— Мисис Мадокс?

— Да? — усмихнах се аз.

— Нищо. Просто исках да те нарека така.

— Добре. Харесва ми.

Той се взря в мен.

— Наистина ли?

— Сериозно ли питаш? Защото ще ми бъде малко трудно да ти го покажа още по-красноречиво, след като току-що се врекох да бъда завинаги с теб.

Изражението му помръкна.

— Видях те — каза той с едва чул шепот. — В казиното.

Веднага превъртях лентата назад. Сигурна бях, че се е натъкнал на Джеси с някоя жена, която прилича на мен. Ревнивите очи често играят лоши шеги. Точно когато се канех да го уверя, че не съм се виждала с бившия си, той отново заговори.

— На пода. Видях те, Враб.

Коремът ми се сви. Беше ме видял да плача. Как да обясня това? Не можех. Можех само да отклоня вниманието му.

Отпуснах глава на възглавницата и го погледнах право в очите.

— Защо ме наричаш Врабчо? Сериозно?

Въпросът ми го свари неподготвен. Зачаках с надеждата да забрави предишната тема. Не исках нито да го лъжа в очите, нито да призна какво съм направила. Не и тази вечер. Не и когато и да било.

В погледа му ясно пролича, че знае какво правя, но ще ми позволи да сменя темата.

— Знаеш ли защо? Защото врабчетата са мили и адски умни птички. Не знам дали важи за тях, но много птици са верни и намират един-единствен партньор за цял живот. Още първия път, когато те видях в Кръга, знаех, че ти си такава. Независимо от закопчаната догоре жилетка и кръвта, ти нямаше да се вържеш на глупостите ми. Щеше да ме накараш да те заслужа. Щеше да искаш причина да ми повярваш. Видях го в очите ти и не можах да се отърся от усещането, докато не те срещнах онзи ден в кафенето. Колкото и да се мъчех да не ти обръщам внимание, това стана още по-ясно за мен. Всеки гаф, всяко кофти решение бяха трохи, по които трябваше да намерим пътя един към друг. Да намерим пътя дотук.

Дъхът ми секна.

— Знаеш ли колко те обичам?

Тялото му лежеше между разтворените ми крака, усещах го между бедрата си, само на няколко сантиметра от там, където исках да бъде.

— Ти си моята жена. — Когато го изрече, погледът му се изпълни със спокойствие. Напомни ми за вечерта, когато спечели баса

и аз трябваше да остана в неговия апартамент.

— Да. Вече няма измъкване.

Той ме целуна по брадичката.

— Най-последно.

Без да бърза, той се плъзна нежно в мен и затвори очи само за миг, после пак ги отвори и се взря в моите. Залюля се бавно и ритмично, без да спира да ме целува по устните. Въпреки че винаги е бил внимателен с мен, първите мигове бяха леко болезнени. Той вероятно знаеше, че това е ново за мен, макар да не го бях споменавала. Целият колеж знаеше за неговите завоевания, но моите преживявания с него не се разнасяха. С мен той беше мил, нежен и търпелив. Тази вечер не правеше изключение, даже напротив.

Щом се отпуснах и се надигнах към него, Травис пъкна ръка под коляното ми и леко го повдигна, докато го опря в хълбока си. Отново се плъзна в мен, този път по-дълбоко. Аз изпъшках и повдигнах таз. В живота имаше далеч по-лоши неща от това да заявя, че цял живот искам да усещам голото тяло на Травис Мадокс върху и вътре в себе си. Много по-лоши.

Той ме целуваше, вкусваше, скимтеше в устните ми. Люлееше се в мен, жадуваше за мен, впиваше се в кожата ми. Повдигна и другия ми крак, за да опре и двете ми колена в гърдите и да се притисне още по-дълбоко в мен. Аз стених и се движех, неспособна да стоя тихо, докато той се местеше отгоре ми и проникваше под различни ъгли. Ноктите ми се впираха в гърба му, пръстите ми бяха дълбоко заровени в потната му кожа, но усещах как мускулите му изпъкват и се плъзгат отдолу.

Бедрата на Травис се триеха и удряха в гърба ми. Той се подпря на лакът, после седна и издърпа краката ми, така че глезените ми да се опрат в раменете му. Започна да ме люби още по-настървено и макар в началото да беше леко болезнено, тази болка избухна в искри от адреналин в цялото ми тяло и изведе цялото удоволствие, което изпитвах, до нови висоти.

— О, божичко... Травис — изпъшках аз. Трябваше да кажа нещо, каквото и да било, за да освободя напрежението, което се бе натрупало в мен.

От думите ми тялото му се напрегна, ритъмът на движенията му се забърза, те станаха по-сковани, докато по кожата и на двама ни не

избиха капки пот, които още повече улесняваха плъзгането.

Той отпусна краката ми на леглото и отново се намести точно върху мен.

— Толкова е хубаво — простена той и поклати глава. — Иска ми се да го правя цяла нощ, но...

Аз допрях устни до ухото му.

— Искам да свършиш — казах аз и меко го целунах.

Отпуснах хълбоци и разтворих още по-широко колене на леглото. Травис се притискаше дълбоко в мен с все по-енергични движения. Аз стиснах коляното си и го повдигнах към гърдите си. Болката беше толкова приятна, толкова пристрастяваща, а после цялото ми тяло се напрегна и разтнесе. Стенех силно, без да се интересувам кой може да ни чуе.

Травис също пъшкеше. Движенията му ставаха по-бавни, но и по-силни, докато накрая извика:

— О, мамка му! По дяволите! Аах!

Треперещото му тяло се отпусна и той притисна чело в бузата ми.

Не говорехме, останали без дъх. Без да отлепя буза от моята, Травис потръпна още веднъж, а после зарови лице във възглавницата.

Аз го целунах по шията и усетих соления вкус на кожата му.

— Ти беше прав — казах.

Той се отдръпна и ме погледна с интерес.

— Ти беше последната ми първа целувка.

Той се усмихна, впи силно устни в мен и зарови лице в шията ми. Колкото и да беше задъхан, успя мило да прошепне:

— Адски те обичам, Врабчо.

**ДЕВЕТА ГЛАВА
ПРЕДИ**

АБИ

Бях изтръгната от дълбокия сън от някакво бръмчене. През плътните завеси не проникваше светлина, само по краищата им светеха слънчеви лъчи. Одеялото и чаршафите висяха от спалнята. Роклята ми беше паднала от стола на пода при костюма на Травис, разпилян из цялата стая. От обувките си виждах само едната.

Голото ми тяло беше преплетено с това на Травис. Бяхме припаднали от изтощение след третата консумация на брака си.

Бръмченето се повтори. Беше телефонът ми. Протегнах се над Травис и взех апарата от нощното шкафче. Беше Трент.

„Адам е арестуван.“

„Джон Савидж е в списъка на жертвите.“

Нищо друго. Призля ми. Веднага изтрих съобщенията. Тревожих се, че Трент не казва нищо повече, защото от полицията в момента са при Джим и може би го уведомяват за участието на Травис. Погледнах часа. Беше десет.

Джон Савидж... един виновен по-малко за разследването. И още един човек, за чиято смърт Травис да се чувства виновен. Опитах се да си спомня дали видях Джон след избухването на пожара. Беше нокаутиран. Може би така и не се е съвзел. Мислех си за уплашените момичета, които срещнахме с Трент в коридора на сутерена. За Хилъри Шорт, която познавах от часовете по математически анализ и която пет минути преди пожара се усмихваше, застанала до отсрещната стена с новото си гадже. Но упорито се мъчех да не мисля за това колко дълъг е всъщност списъкът с жертвите и кой е в него.

Може би всички трябваше да бъдем наказани. Истината бе, че всички носехме отговорност, защото се бяхме държали безотговорно. Неслучайно пожарните инспектори не разрешават такива събития и настояват за предпазни мерки. Ние пренебрегнахме правилата. Беше невъзможно да пуснем радиоапарат или телевизор, без да видим новините, затова с Травис ги избягнахме. Но цялото това внимание от страна на медиите означаваше, че разследващите ще бъдат още по-нахъсани да посочат виновник. Чудех се дали ще се спрат с Адам, или

са жадни за още кръв. Ако бях родител на някое от мъртвите деца, може би и аз щях да бъда.

Не исках да видя как Травис отива зад решетките заради безотговорното поведение на всички, а и редно или нередно, това нямаше да върне никого обратно. Бях направила всичко, за което можех да се сетя, за да го предпазя, и до последен дъх щях да отричам присъствието му в „Кийтън Хол“ онази нощ.

Хората са правили и по-лоши неща за тези, които обичат.

— Травис — смушках го аз.

Той изпъшка, заровил лице под възглавницата:

— Искаш ли закуска? Яйца?

— Минава десет.

— Значи ранен обяд. — Понеже не отговорих, той пак ме подкани: — Добре, а сандвич с яйце?

Аз го погледнах с усмивка.

— Миличък?

— Да?

— Ние сме във Вегас.

Той рязко вдигна глава и светна лампата. Когато последните два часа най-после се проясниха в съзнанието му, той извади ръка изпод възглавницата, прегърна ме и ме притегли под себе си. Намести хълбоци между бедрата ми и започна да ме целува — меко, нежно, плъзгайки устни по моите, докато се стоплиха и потръпнаха.

— Все пак яйцата не отпадат. Искаш ли да се обадя на румсървиса?

— Трябва да хващаме самолета.

Лицето му посърна.

— Колко време имаме?

— Полетът е в четири. Но в единайсет трябва да напуснем стаята.

Травис се намръщи и погледна към прозореца.

— Трябваше да резервирам един ден повече. Да се излежаваме в леглото или до басейна.

Аз го целунах по бузата.

— Утре имаме лекции. Ще спестяваме и ще отидем някъде другаде. Бездруго не искам да прекарам медения си месец във Вегас.

Лицето му се изкриви от погнуса.

— А аз определено не искам да го прекарам в Илинойс.

Кимнах в знак на съгласие. Не можех да споря с това. Илинойс не беше първото място, което свързвах с думите „меден месец“.

— В Сейнт Томас е красиво. Даже няма да ни трябват паспорти.

— Добре. И понеже няма повече да се бия, наистина ще трябва да спестяваме.

Аз се усмихнах.

— Наистина ли?

— Казах ти, Враб. Нямам нужда от това, щом имам теб. Ти промени всичко. Ти си бъдещето. Ти си апокалипсисът.

Аз сбърчих нос.

— Тази дума не ми харесва.

Той се усмихна и се обърна по корем на няколко сантиметра от лявата ми страна. Прибра ръце под гърдите си и се загледа в мен, отпуснал буза върху матрака.

— На сватбата каза нещо... че сме като Джони и Джун. Не го разбрах.

Той се усмихна.

— Не знаеш ли за Джони Кеш и Джун Картър?

— Май не.

— Тя също не му се давала. Карали се, защото той правел много глупости. Но се разбрали и прекарвали остатъка от живота си заедно.

— Така ли? Бас лоя, че не е имала баща като Мик.

— Той никога вече няма да те докосне, Враб.

— Не можеш да си сигурен. Точно когато започна да се установявам някъде, той се появява.

— Е, ние ще имаме нормална работа и ще живеем на ръба на нищетата като всички студенти, така че няма да има повод да души наоколо за пари. Ще пестим всеки цент. Добре, че съм заделил малко пари, така че ще се справим.

— Някакви идеи къде ще кандидатстваш за работа? Аз си мислех за частни уроци. По математика.

— Ще бъдеш добра учителка — усмихна се Травис. — Аз може пък да преподавам природни науки.

— Бива те за това. Ще ти дам препоръки.

— Не мисля, че ще им обърнат внимание, ако са подписани от съпругата ми.

Аз примигнах.

— О, боже. Звучи невероятно.

Травис се засмя.

— Нали? Адски ми харесва. Ще се грижа за теб, Враб. Не мога да ти обещавам, че Мик повече няма да те нарани, но те уверявам, че ще направя всичко по силите си, за да му попреча. А ако все пак се случи, ще те обичам, докато отmine.

Аз се усмихнах и го погалих по бузата.

— Обичам те.

— И аз те обичам. А преди това той добър баща ли беше?

— Не знам — отвърнах, загледана в тавана. — Предполагам. Но какво знаят децата за добрите родители? Имам хубави спомени от него. Пиеше, откак се помня, и играеше комар, но когато имаше късмет, беше мил. Щедър. Много от приятелите му бяха семейни... те също работеха за гангстерите, но имаха деца. Бяха добри и нямаха нищо против Мик да ме води със себе си. Прекарах много време зад кулисите и видях неща, които повечето деца не виждат, защото бях навсякъде с него. — Почувствах как се прокрадва усмивка, после се отрони сълза. — Да, май беше добър баща, посвоему. Аз го обичах. За мен той беше съвършен.

Травис докосна с върха на пръста си слепоочието ми и нежно изтри влагата.

— Не плачи, Враб.

Аз поклатих глава.

— Виждаш ли? И сега успява да ме нарани, въпреки че не е тук.

— Но аз съм тук — каза той и взе ръката ми в своята. Гледаше ме, все така опрял буза на чаршафа. — Ти преобърна моя свят и сега ме очаква изцяло ново начало... като апокалипсиса.

— Продължава да не ми харесва — смръщих се аз.

Той стана от леглото и уви чаршафа през кръста си.

— Зависи как го погледнеш.

— Не точно — възразих аз, като го проследих как отива към банята.

— Излизам след пет минути.

Аз се протегнах, разперила крайници във всички посоки. После седнах и разрезах косата си с пръсти. Чух как Травис пусна водата от казанчето, после чешмата. Не се шегуваше. Наистина щеше да бъде готов след пет минути, а аз още лежах гола в леглото.

Натъпкването на роклята и костюма в сака се оказа предизвикателство, но най-после успях. Травис излезе от банята и пътъом ме погали по пръстите.

Измих си зъбите, сресвах си косата, облякох се и в одинайсет часа вече предавахме ключа от стаята.

Травис снима тавана на фойето с телефона си. После се огледахме за последно и тръгнахме към дългата колона от таксита. Беше горещо даже на сянка и джинсите вече лепнеха по краката ми.

Телефонът в чантата ми избръмча. Бързо го погледнах.

„Ченгетата тъкмо си тръгнаха. Татко е при Тим, но им казах, че вие сте във Вегас да се жените. Мисля, че се вързаха.“

„Сериозно?“

„Да! Заслужавам Оскар.“

Аз въздъхнах дълбоко от облекчение.

— Кой беше? — попита Травис.

— Америка — отвърнах аз и пъгнах телефона обратно в чантата си. — Бясна е.

— Не се и съмнявам — усмихна се той и ми протегна ръка. — Накъде? Към летището ли?

Аз завъртях ръката му, за да видя татуирания си прякор.

— Не, първо трябва да спрем в бокса.

Той повдигна вежди.

— По-точно?

— Ще видиш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МАСТИЛО

АБИ

Какво искаш да кажеш? — заекна Травис. — Не дойдохме ли заради мен?

Татуистът гледаше ту единия, ту другия, стъписан от искрената изненада на Травис.

През цялото време в таксито Травис беше убеден, че искам да му направя нова татуировка като сватбен подарък. Когато чу посоката, която казах на шофьора, изобщо не предположи, че аз ще се татуирам. Мислеше си да си татуира някъде „АБИ“, но понеже вече имаше „ВРАБЧО“ на китката, на мен ми се струваше прекалено.

— Мой ред е — обърнах се аз към татуиста. — Как се казвате?

— Грифин — отвърна той безизразно.

— Разбира се. Искам надпис „МИСИС МАДОКС“ ето тук — казах аз, като посочих към дясната долна част на корема си под джинсите — достатъчно ниско, за да не се вижда дори с бански. Исках Травис да бъде единственият посветен — приятна изненада всеки път, когато ме съблича.

Травис грейна.

— МИСИС МАДОКС?

— Да, отпред — потвърдих аз и показах ламинирания плакат с примерни татуировки на стената.

— Отива ти — усмихна се Травис. — Елегантно и ненатрапчиво.

— Именно. Можете ли да го направите?

— Мога. Ще отнеме около час. Имаме няколко души преди вас. Ще струва двеста и петдесет.

— Двеста и петдесет? — зяпна Травис. — За няколко драскулки?

— Това е Грифин — отвърна невъзмутимо мъжът.

— Знам, но...

— Всичко е наред, мило — успокоих го аз. — Във Вегас всичко е по-скъпо.

— Да изчакаме, докато се приберем вкъщи, Вrab.

— Вrab? — повтори Грифин.

Травис го изгледа кръвнишки.

— Млъквай. — После се обърна към мен: — У дома ще бъде с двеста кинта по-евтино.

— Ако не е сега, изобщо няма да го направя.

Грифин сви рамене.

— Тогава може би не трябва да е сега.

Аз изгледах яростно и двамата.

— Ще бъде сега. Ще го направя. — Извадих портфейла си и размахвах три банкноти в лицето на Грифин. — Вие ще вземете парите — после се намръщих на Травис, — а ти ще мълчиш. Това са моите пари, моето тяло и моето желание.

Травис като че ли претегляше отговора си.

— Ще... боли.

Аз се усмигнах.

— Мен? Или теб?

— И двамата.

Грифин взе парите и изчезна. Травис крачеше напред-назад като нервен баща пред родилното отделение. Току надникваше надолу по коридора, после пак почваше да крачи. Беше колкото дразнещо, толкова и сладко. По едно време ме умоляваше да не го правя, после изглеждаше трогнат и впечатлен от решителността ми.

— Свалете джинсите — рече Грифин, докато приготвяше инструментите си.

Травис изгледа пронизващо изпод вежди niskия, мускулест мъж, но Грифин беше твърде зает, за да забележи и най-страховитото му изражение.

Седнах на стола и Грифин натисна няколко копчета. Столът започна да се накланя, а Травис седна на една табуретка от другата ми страна, като потропваше от нерви.

— Трав — казах аз меко, — спри се.

Подадох му ръка и той целуна пръстите ми с мила, макар и притеснена усмивка.

Точно когато си мислех, че няма да понесе повече чакане, телефонът в чантата ми иззвъня.

О, боже. Още едно съобщение от Трент? Травис вече посягаше да го извади, благодарен за прекъсването.

— Остави го, Трав.

Той погледна екрана и се намръщи. Дъхът ми спря.

— Мер е — каза той, като ми подаде апарата.

Грабнах го от ръцете му. Бих казала с облекчение, ако не беше парещата болка по хълбока ми.

— Ало?

— Аби? Къде сте? С Шепли тъкмо се прибираме. Колата я няма.

— О — казах аз с една октава по-висок глас от обичайното. Не бях възнамерявала да й кажа точно сега. Не знаех как да й поднеса новината. Сигурна бях, че ще ме намрази. Поне за малко. — Ние сме... във Вегас.

Америка се изсмя.

— Да бе.

— Сериозно.

Америка притихна, а после избухна толкова силно, че потреперих:

— ЗАЩО сте във Вегас? Предния път много хубаво ли беше?!

— Двамата с Травис решихме да... ние всъщност се оженихме, Мер.

— Какво! Не е смешно, Аби! Дано да се шегуваш!

Грифин допря инструмента до кожата ми и натисна. Травис го гледаше така, сякаш искаше да го убие, задето ме докосва.

— Глупчо — казах аз, но когато машинката забръмча, цялото ми тяло се стегна.

— Какъв е този шум? — попита Америка разярено.

— В студио за татуировки сме.

— Да не би този път Травис да си жигосва истинското ти име?

— Не точно...

Травис се потеше.

— Миличка... — намръщи се той.

— Мога да го направя — заявих аз, вперила поглед в петната по тавана. Подскочих, когато усетих върховете на пръстите на Грифин по кожата си, но се опитах да се отпусна.

— Брабчо... — подзе отново Травис. В гласа му се долавяше отчаяние.

— Добре — поклатих глава аз. — Готова съм.

Дръпнах телефона от ухото си, присвивайки очи едновременно от болката и от неизбежното конско.

— Ще те убия, Аби Абърнати! — крещеше Америка. — Ще те убия!

— Формално погледнато, вече съм Аби Мадокс — усмихнах се аз на Травис.

— Не е честно! — проплака тя. Гневът беше изчезнал от гласа ѝ. — Аз трябваше да ти бъда шаферка! Да пазаруваме заедно, да ти направя парти, да ти държа букета!

— Знам — казах аз.

Отново потреперих и усмивката на Травис угасна.

— Не си длъжна да го правиш — каза той със свъсени вежди.

Стиснах пръстите му.

— Знам.

— Вече ми го каза! — сопна се Америка.

— Не говорех на теб.

— О, не, на мен говориш! И не чакай да ми мине. Никога, никога няма да ти го простя!

— Ще ми простиш.

— Ти! Ти си...! Ти си гаднярка, Аби! Ти си най-лошата най-добра приятелка на света!

Аз се засмях и Грифин се дръпна. Дишаше през носа си.

— Извинете.

— Кой беше това? — поиска да знае Америка.

— Грифин — отвърнах небрежно аз.

— Тя готова ли е? — попита той Травис.

— Давайте — кимна Травис.

Грифин само се усмихна и продължи. Цялото ми тяло отново се скова.

— Кой, по дяволите, е Грифин? Нека позная! Поканила си непознат на сватбата вместо най-добрата си приятелка?!

Потръпнах едновременно от пронизителния ѝ глас и иглата, която се забождаше в кожата ми.

— Не, той не беше на сватбата — отвърнах аз, като си поех въздух.

Травис въздъхна и се размърда неспокойно на стола си, без да пуска ръката ми. Изглеждаше нещастен. Не можах да сдържа усмивката си.

— Всъщност аз трябва да стискам твоята, забрави ли?

— Извинявай. Мисля, че няма да го понеса — каза той сподавено, след което отпусна ръката си и погледна към Грифин. — Може ли да побързаш?

Грифин поклати глава.

— Целият си в татуировки, а не можеш да изтраеш, докато направя един малък надпис на приятелката ти. След минута свършвам, приятел.

Травис се намръщи още повече.

— Съпруга. Тя ми е съпруга.

В този момент Америка осъзна какво чува.

— Правиш си татуировка? Какво ти става, Аби? Да не си се надишала с отровни пари в пожара?

— Травис написа името ми на китката си — отвърнах аз, като погледнах към размазаното черно петно на корема си. Грифин отново натисна върха на иглата и аз стиснах зъби. — Вече сме женени — процедих през зъби. — И исках и аз да направя нещо такова.

Травис поклати глава.

— Не се налагаше.

Аз присвих очи.

— Не започвай и ти.

Крайчетата на устните му се повдигнаха и той ме погледна с най-милото обожание, което някога съм виждала.

Америка се засмя леко налудничаво.

— Ти си полудяла. — Определено имаше нужда да говори. — Щом се прибереш, веднага те пращам в лудницата.

— Не съм луда. Обичаме се. На практика живеем заедно, макар и с прекъсвания, вече цяла година. Защо не?

Добре де, не цяла година... но това вече нямаше значение. Излишно беше да го казвам пред Америка и да ѝ давам още камъни в ръцете.

— Защото си на деветнайсет, глупачке! Защото избяга и не каза на никого! И защото аз не съм там!

За секунда в съзнанието ми нахлуха чувство на вина и съмнения. За миг позволих на повърхността да пробие малката искра на паниката, че току-що съм направила огромна грешка. Ала щом погледнах към Травис и видях неописуемата любов в очите му, всичко това се стопи.

— Съжалявам, Мер, трябва да затворям. Утре ще се видим.

— Не съм сигурна, че искам да те видя утре! А Травис изобщо не искам да го виждам!

— До утре, Мер. Знам, че искаш да видиш пръстена ми.

— И татуировката — добави тя с усмивка в гласа.

Подадох телефона на Травис. Грифин движеше хиляди малки ножчета от болка и страдание по възпалената ми кожа. Травис прибра телефона в джоба си и като стисна дланта ми между своите, се наведе да допре челото си до моето.

Това, че не знаех какво да очаквам, определено ми помогна. Докато Грифин попълваше по-плътните части на буквите, потръпвах, а когато отдръпнеше иглата, за да избърше излишното мастило, се отпусках.

След още няколко измрънкания от страна на Травис Грифин ни накара да подскочим на място, като гръмко заяви:

— Готово!

Аз отпуснах глава на облегалката на стола.

— Слава богу!

— Слава богу! — въздъхна облекчено и Травис и ме погали по ръката.

Надигнах се и погледнах красивите черни линии по зачервената ми, раздразнена кожа.

— Леле! — възкликнах аз, като се подпрях на лакти, за да го видя по-добре.

Намръщеното изражение на Травис моментално беше заменено от победоносна усмивка.

— Красиво е.

Грифин поклати глава.

— Ако получавах по долар за всеки татуиран младоженец, който води тук жена си, а го понася по-зле от нея самата... вече нямаше да ми се налага да правя татуировки.

— Просто кажи колко ти дължа, умнико — измърмори Травис.

— Ще оставя сметката на гишето, както и един крем с витамини А и D — отвърна Грифин, развеселен от киселия отговор на Травис.

Погледът ми неволно се връщаше все към елегантния надпис върху кожата ми. Бяхме женени. Вече бях Мадокс — също като тези прекрасни мъже, които бях обикнала. Имах си семейство, макар и

пълно с гневни, луди, обични мъже; те бяха мои и аз бях тяхна. Принадлежах им и те също ми принадлежаха.

Травис протегна ръката си, загледан в безименния пръст.

— Направихме го, мило. Още не мога да повярвам, че си моя съпруга.

— Повярвай — усмигнах се аз.

Протегнах ръка с разтворена длан и посочих към джоба му. Той ми подаде телефона ми и аз щракнах новата си татуировка. Травис ми помогна да стана от стола, като внимаваше да не ме докосва отдясно. При всяко движение джинсите ми се отъркваха в раздразнената кожа.

След кратко спиране на гишето Травис ме пусна, колкото да отвори вратата, след което ме поведе за ръка към таксито, което ни чакаше отвън. Телефонът ми отново извъня. Америка.

— Има да ни го натяква много време, нали? — намръщи се Травис. Аз спрях звука на телефона. Не бях в настроение за още една словесна престрелка.

— Ще се цупи двайсет и четири часа, след като види снимките, после ще ѝ мине.

— Сигурна ли сте, мисис Мадокс?

Аз се засмях.

— Ще спреш ли някога да ме наричаш така? Каза го поне сто пъти, откакто излязохме от църквата.

Той поклати глава и ми отвори вратата.

— Ще спра, щом осъзная, че е истина.

— О, самата истина е! — казах аз и се плъзнах навътре по седалката, за да му направя място. — Имам спомени от първата брачна нощ, които го доказват.

Той се наведе към мен и погали с нос чувствителната кожа на шията ми чак до ухото.

— Определено.

**ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА
ПЪТЯТ КЪМ ДОМА**

ТРАВИС

Аби наблюдаваше как Лас Вегас преминава покрай прозореца ѝ. Само като я гледах, ми се искаше да я докосна, а сега, когато вече беше моя съпруга, това чувство се усили многократно. Много обаче се стараех да не я накарам да съжалява за решението си. Някога моята суперсила беше да съм готин и нехаен. Сега опасно заприличвах на Шепли.

Неспособен да се сдържа, аз плъзнах ръка и докоснах кутрето ѝ.

— Виждал съм снимки от сватбата на родителите си. Мислех си, че не може да има по-красива булка от мама. Но когато те видях в църквата, разбрах, че съм грешал.

Тя погледна към докосващите ни се пръсти, преплете своите в моите и вдигна очи към мен.

— Когато говориш такива неща, Травис, още повече се влюбвам в теб. — Тя се сгуши в мен и ме целуна по бузата. — Искан ми се да я познавах.

— И на мен. — Замълчах, чудейки се дали да изрека на глас това, което се въртеше в главата ми. — Ами твоята майка?

Аби поклати глава.

— Тя не беше кой знае какво и преди да се преместим в Уичита. След това депресията ѝ се влоши. Просто изключи. Ако не бях срещнала Америка, щях да съм съвсем сама.

Вече беше в обятията ми, но ми се искаше да прегърна и шестнайсетгодишното момиче, което се криеше в моята съпруга. И детето също. Бяха ѝ се случили толкова много неща, от които не можех да я защита.

— Аз... знам, че не е вярно, но Мик толкова пъти ми е повтарял, че аз съм го съсипала. И нея също. Страх ме е, че ще го направя и с теб.

— Вrabчо — казах укорително аз и я целунах по косата.

— Смахнато, нали? Когато аз започнах да играя, неговият късмет изчезна. Каза, че аз съм му го взела. Все едно имам такива

способности. Но това може да породи доста противоречиви емоции в едно подрастващо момиче.

Болката в очите ѝ разбуди познатия пламък в мен, но аз вдишах дълбоко, за да го угася. Не знаех дали някога ще спра да полудявам, когато видя Аби нещастна, но тя нямаше нужда от избухливо гадже, а от разбиращ съпруг.

— Ако е имал и капка разум, щял е да те превърне в талисман вместо във враг. Той е загубил, Враб. Ти си най-удивителната жена, която познавам.

Тя загриза ноктите си.

— Той не ме искаше за талисман.

— Но аз те искам. И в този момент се чувствам голям късметлия.

Тя ме смушка закачливо в ребрата.

— Дано да остане така.

— Нямам ни най-малко съмнение. Ти още не го знаеш, но току-що ме спаси.

Нещо проблесна в очите ѝ и тя притисна буза в рамото ми.

— Надявам се.

АБИ

Стояхме прегърнати, а Травис ме пускаше само за да се придвижим напред. Не бяхме единствената разнежена двойка на опашката. Наближаваше край на пролетната ваканция и летището беше претъпкано.

Щом си взехме бордните карти, зачакахме за проверка от охраната. Когато дойде нашият ред, Травис многократно задейства алармата на металния детектор и накрая служителят го накара да свали халката си.

Травис сърдито се подчини, но щом минахме и седнахме на пейката, за да си обуем обувките, той поруга тихичко, после се успокои.

— Всичко е наред, миличък. Пак е на пръста ти — засмях се аз.

Той ме целуна по челото, без да казва нищо, и двамата тръгнахме към изхода. Другите младежи наоколо изглеждаха също толкова изтощени и щастливи като нас, а имаше и пристигащи двойки, притеснени и развълнувани, точно каквито бяхме и ние при кацането си във Вегас.

Погалих пръстите на Травис.

Той въздъхна.

Реакцията му ме сепна. Беше тежка, напрегната въздишка. Колкото повече наближавахме изхода, толкова повече забавяше крачка той. Аз също се притеснявах от реакцията, с която щяха да ни посрещнат у дома, но повече се тревожех за разследването. Може би и той мислеше за същото, но не искаше да говорим за това.

Когато стигнахме, Травис седна до мен, без да пуска ръката ми. Коляното му подскачаше и той постоянно докосваше и дърпаше устните си със свободната си ръка. Наболата му брада потрепваше при всяко движение на устата. Или вътрешно полудяваше, или беше изпил цяла кана кафе, без да разбере.

— Врабчо? — каза той накрая.

Слава богу. Ще говорим.

— Да?

Той се замисли какво да каже, но пак въздъхна.

— Нищо.

Каквото и да ставаше, исках да помогна. Но ако той не мислеше за разследването или последиците от пожара, не исках да му напомням за тях. Скоро ни повикаха да се качваме. Двамата се наредихме с всички останали на опашката за икономична класа.

Травис пристъпваше от крак на крак, потриваше тила си и стискаше ръката ми. Очевидно искаше да ми каже нещо. То го ядеше отвътре, но не знаех какво да направя, освен също да стисна ръката му.

— Не мога да се отърся от това чувство — каза накрая колебливо той.

— Какво имаш предвид? Лошо предчувствие ли имаш? — изведнъж се притесних и аз. Не знаех дали има предвид самолета, или Вегас, или прибирането у дома. В съзнанието ми като на филм преминаха всички неща, които могат да се объркат между следващата ни крачка и връщането в колежа.

— Имам чувството, че когато се приберем у дома, ще се събудя. Че нищо не е било наистина.

Очите му бяха като стъклени от тревога.

От всички възможни неща той най-много се страхуваше да не ме изгуби; точно както аз се страхувах да не изгубя него. В този миг разбрах, че сме постъпили правилно. Да, бяхме млади, и да, бяхме луди, но бяхме влюбени. Бяхме по-големи от Ромео и Жулиета. И от моите баба и дядо. Може да не бе минало много време, откакто сме били деца, но имаше и хора с десетгодишен опит, че и повече, които пак не успяваха да устроят живота си. Ние също още не го бяхме устроили, но поне всеки можеше да разчита на другия, а това беше повече от достатъчно.

Когато се върнехме, най-вероятно всички щяха да очакват лошата развръзка, неминуема за твърде млада двойка. Побиваха ме тръпки при самата мисъл за всичките погледи, приказки и шушукане. Може би щеше да ни трябва цял живот, за да им докажем, че е възможно. Бяхме допуснали много грешки и без съмнение щяхме да допуснем още хиляди, но шансовете бяха на наша страна. Бяхме показали на другите, че грешат.

След като известно време си разменяхме опасения и успокоения, аз обвих ръце около шията на съпруга си и много нежно докоснах

устни до неговите.

— Бих заложила първото си дете. Толкова съм сигурна.

Този бас нямаше да загубя.

— Не можеш да бъдеш толкова сигурна.

Повдигнах вежди и устата ми се разтегли нагоре.

— Да се хванем ли на бас?

Травис се отпусна, взе картата си от ръцете ми и я подаде на служителката.

— Благодаря — каза тя, като я погледна и му я върна. Направи същото и с моята. А после, също както преди малко повече от двайсет и четири часа, двамата тръгнахме ръка за ръка по пътеката към самолета.

— Да не намекваш нещо? — спря се Травис. — Нали не си... затова ли искаше да се оженим?

Аз се засмях, поклатих глава и го дръпнах след себе си.

— Не, за бога. Мисля, че направихме достатъчно голяма крачка, за да ни държи влага известно време.

Той кимна.

— Имате право, мисис Мадокс.

После стисна ръката ми и двамата се качихме на самолета за дома.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ГОДИШНИНА

АБИ

По кожата ми се образуваха мъниста от вода, които се смесваха с крема срещу слънце и увеличаваха порите на почернелия ми корем. Слънцето напичаше върху всички на плажа, а жегата танцуваше на вълнички върху пясъка между ярките кърпи.

— Госпожо — каза сервитьорът, като се наведе с две питиета. От тъмната му кожа капеше пот, но той се усмихваше. — На сметката на стаята ли да ги пиша?

— Да, благодаря ви — отвърнах аз, като взех замразената си „Маргарита“ с ягоди и подписах квитанцията.

Америка взе своята чаша и разбърка леда с тънката си сламка.

— Ето. Това е. Раят.

Всички заслужавахме малко рай след изминалата година. След десетките погребения и усилията на Травис да преодолее чувството си за вина се наложи да отговаряме на множеството въпроси на разследващите. Студентите, присъствали на боя, не споменаваха името на Травис пред властите, но пълзяха слухове и семействата дълго време не можеха да се задоволят с ареста на Адам.

Много трябваше да убеждаваме Травис да не се предава. Единственото, което като че ли го възпря, бяха молбите ми да не ме оставя сама и съзнанието, че Трентън ще бъде обвинен в подвеждане на следователите. Първите шест месеца от брака ни далеч не бяха леки и прекарахме много нощи в спорове как е правилно да постъпим. Може би не беше редно да пазя Травис от затвора, но не ми пукаше. Не смятах, че има по-голяма вина от всеки друг, решил да дойде в „Кийтън Хол“ онази вечер. Никога нямаше да съжалявам за решението си, точно както никога нямаше да се разкайвам, че погледнах следователя право в очите и го излъгах, за да спася съпруга си.

— Да — казах аз, докато наблюдавах водата, която изпълзваше нагоре по пясъка и отново се плъзваше надолу. — Трябва да благодарим на Травис. Той беше този, който прекарваше всеки свободен от лекции миг с клиенти във фитнес залата, шест дни в

седмицата, от пет сутринта до десет вечерта. Всичко е благодарение на него. Със сигурност не на моите уроци.

— Да му благодаря ли? Когато ми обеща истинска сватба, не знаех, че говори за една година по-късно.

— Америка, как може да си толкова разглезена? — скарах ѝ се аз. — Седим на плажа в Сейнт Томас и прием ледени „Маргарити“.

— Е, така поне имах време да планирам моминското ти парти и подновяването на обетите — каза тя, като отпи.

Аз се обърнах към нея и се усмихнах.

— Благодаря ти. Сериозно. И това е най-хубавото моминско парти в историята на моминските партита.

Хармъни се приближи и седна на шезлонга от другата ми страна. Късата ѝ кестенява коса блестеше на слънцето. Тя изтръска солената вода от нея и я разроши.

— Водата е много топла! — възкликна тя, като вдигна големите си слънчеви очила. — Там има един пич, който учи децата да карат сърф. Адски сексапилен.

— Дали ще можеш да го убедиш да ни стане стриптийзър по-късно? — попита Америка със сериозно изражение.

Кара се намръщи.

— Не, Америка. Травис ще побеснее. Това не е истинско моминско парти, забрави ли?

Америка сви рамене и затвори очи зад тъмните стъкла. Въпреки че след като се изнесох от общежитието, много се сблизих с Кара, двете с Америка още не се разбираха добре. Може би защото и двете винаги казваха точно каквото си мислят.

— Ще обвиним Хармъни — рече Америка. — На нея Травис няма да се разсърди. Той ще ѝ бъде вечно задължен, задето го пусна в „Морган Хол“ онази вечер, когато се бяхте скарали.

— Това не означава, че искам да бъда от грешната страна на яростта на Мадокс — потръпна Хармъни.

Аз се намръщих.

— Знаеш, че отдавна не е избухвал. Вече овладява гнева си.

С Хармъни бяхме заедно на два курса този семестър и когато веднъж я поканих да учим в апартамента, Травис я позна. Нейният брат също беше член на „Сигма Тау“, така че тя беше сред малкото хубави момичета в колежа, с които Травис не беше спал.

— Травис и Шепли пристигат утре сутрин — каза Америка. — Трябва да спретнем купона тази вечер. Нали не мислиш, че той си седи вкъщи и нищо не прави? Ще излезем и ще си прекараме дяволски добре, независимо дали ти харесва.

— Нямам нищо против — отвърнах аз, — само без стриптийзъори. И без да окъсняваме много. На тази сватба ще има и публика. Не искам да изглеждам снощна.

Хармъни вдигна знамението до шезлонга си и почти веднага се появи един сервитьор.

— С какво мога да бъда полезен, мис?

— Една пина колада, моля.

— Разбира се.

— Това място е адски лъскаво — отбеляза Америка.

— А ти се чудиш защо ни трябваше цяла година, за да спестим пари.

— Права си. Не трябваше да казвам нищо. Травис е искал най-доброто за теб. Разбирам. А и много мило от страна на мама и татко, че платиха пътя ми. Иначе нямаше начин да дойда.

Аз се изкисках.

— Ти ми обеща да бъда шаферка и всичко останало, което пропуснах миналата година. Приемам техния жест като сватбен подарък, подарък за годишнината и подарък за рождения ми ден в едно. Даже ако ме питаш, минаха евтино.

— Пак е много.

— Аби, те те обичат като своя дъщеря. Татко много се вълнува за теб. Позволи им да го направят.

Усмихнах се. Марк и Пам наистина се отнасяха с мен като с член на семейството. След като миналата година Мик ме изложи на опасност, Марк реши, че ми трябва нов баща, и сам се кандидатира за поста. Ако ми трябваше помощ за таксата за колежа, за учебници или нова прахосмукачка, Марк и Пам веднага се появяваха на прага. Пък и това им даваше повод да идват да виждат двете ни с Америка, което очевидно им доставяше голямо удоволствие.

Сега имах семейство не само в лицето на непокорните Мадокс, но и на Марк и Пам. Доскоро сама, вече бях част от две удивителни семейства, които бяха неимоверно важни за мен. Отначало това ме тревожеше. Никога преди това не съм имала какво да губя. С времето

обаче се успокоих, че новото ми семейство няма да избяга, и научих колко хубави неща могат да последват от нещастieto.

— Извинявай. Ще се опитам.

— Благодаря ти.

— И аз благодаря! — присъедини се Хармъни, като взе чашата си от подноса. Подписа сметката и отпи от плодовата напитка. — Много се вълнувам, че съм тук!

— Аз също — рече Америка, като ме изгледа кръвнишки. Още не ми беше простила, че съм се омъжила без нея. Откровено казано, много се надявах да не се опита някой ден да ми изиграе същия номер. Но бракът още беше нещо далечно за нея.

Двамата с Шепли възнамеряваха да си вземат апартамент, но и двамата решиха, че макар винаги да са заедно, Америка ще си остане в „Морган“, а Шепли ще се премести в „Хелмс“, едно от мъжките общежития. Марк и Пам бяха много доволни от тази уговорка. Те обичаха Шепли, но се тревожеха, че напрежението от сметките и работата в истинския свят ще отклони вниманието им от следването. Америка се справяше трудно дори в общежитието.

— Само се надявам всичко да мине гладко. Умирам от ужас при мисълта да застана пред всички тези хора, които ще ни гледат.

Америка се засмя.

— Въпреки че Елвис няма да присъства, убедена съм, че ще бъде прекрасно.

— Още не мога да повярвам, че Елвис е бил на сватбата ти — изкиска се Хармъни.

— Не умрелият — отбеляза безизразно Кара.

— Този път не сме го канили — отвърнах аз, загледана в децата, които тържествуваха, че за пръв път карат сърф сами.

— Е, как беше? Да се омъжиш във Вегас? — попита Хармъни.

— Беше... — Замислих се за момента, в който заминахме, преди почти една година. — Напрегнато и страшничко. Притеснявах се. Плаках. Беше, общо взето, идеално.

Лицето на Хармъни излъчваше смесица от отвращение и учудване.

— Така звучи.

ТРАВИС

— Майната ти — казах аз. Не ми беше забавно.

— О, я стига! — рече Шепли, като се тресеше от смях. — Винаги си казвал, че аз съм под чехъл.

— Майната ти.

Шепли изгаси двигателя. Беше паркирал чарджъра от другата страна на паркинга на „Чери Папа“ — свърталището на най-дебелите и долнопробни стриптийзъорки в града.

— Няма да си тръгнеш с някоя от тях.

— Обещах на Вrab. Никакви стриптийзъорки.

— Аз пък ти обещах ергенско парти.

— Пич, хайде просто да се прибираме. Прейдох, а сутринта трябва да хващаме самолета.

Шепли се намръщи.

— Момичетата се излежават цял ден на плажа в Сейнт Томас и сега вероятно купонясват в някой тамошен клуб.

Аз поклатих глава.

— Ние не ходим по клубове сами. И тя не би го направила.

— Ще го направи, ако Америка го е планирала.

Аз отново поклатих глава.

— Не, няма. И аз няма да вляза тук. Или избери друго, или ме закарай вкъщи.

Шепли въздъхна и присви очи.

— А какво ще кажеш за това?

Проследих погледа му към съседната пресечка.

— Хотел? Шеп, обичам те, човече, но това не е истински ергенски купон. Аз съм женен. А дори да не бях, пак нямаше да правя секс с теб.

Шепли поклати глава.

— Там има бар. Не е клуб. Това разрешено ли е в дългия правилник на брака ти?

Аз се намръщих.

— Просто уважавам жена си. И да, кретен такъв, можем да отидем в бара.

— Страхотно — потри ръце той.

Пресякохме улицата и Шепли отвори вратата. Вътре беше тъмно като в рог.

— Ъъ... — стъписах се аз.

Изведнъж лампите светнаха. Близнаците, Тейлър и Тайлър, хвърлиха конфети в лицето ми, загърмя музика, а в следващия миг съзрях най-отвратителното нещо, което бях виждал в живота си: Трентън по прашки, намазан с пет кила брокат за тяло. На главата му се мъдреше евтина жълта перука, а Ками се скъсваше от смях и му ръкопляскаше.

Шепли ме избута напред. Татко стоеше до Томас от едната страна на залата. И двамата клатеха глави. Чичо Джак беше от другата страна на Томас, а останала част от помещението беше пълна с момчета от „Сигма Тау“ и футболния отбор.

— Казах без стриптийз — пошегувах се аз, като гледах слисано как Трентън танцува на фона на песен на Бритни Спийърс.

Шепли избухна в смях.

— Знам, братле, но като гледам, тук стриптийзът е започнал, преди да дойдем.

Беше същинско бедствие. Лицето ми се изкриви от погнуса, докато гледах как Трентън се блъска и върти из залата, въпреки че не исках. Всички го аплодираха. От тавана висяха картонени цици, а на масата до баща ми имаше даже и торта с цици. Бях ходил на няколко ергенски партита, но това определено можеше да спечели някаква награда за извратеност.

— Ей — каза Трентън, потен и запъхтян, и отметна няколко жълти кичура от фалшивата коса от лицето си.

— Да не си изгубил бас? — попитах аз.

— В интерес на истината, да.

Тейлър и Тайлър стояха в другия край на залата, пляскаха се по коленете и се смееха така силно, че едва дишаха.

Аз пернах Трентън по задника.

— Изглеждаш секси, братле.

— Благодаря — отвърна той. Музиката отново зазвуча и той разтърси бедра пред мен. Изблъсках го, а той невъзмутимо продължи

да танцува за голямо забавление на тълпата.

Погледнах към Шепли.

— Нямам търпение да видя как ще обясниш това на Аби.

Той се усмихна.

— Тя си е твоя жена... Ти обяснявай.

Следващите четири часа пихме, приказвахме си и гледахме как Трентън се прави на идиот. Татко, както можеше да се очаква, си тръгна рано. И той, както и братята ми, трябваше да хване самолет на сутринта. Всички заминавахме за Сейнт Томас за подновяването на обетите ни.

През изминалата година Аби даваше уроци, а аз работех като личен треньор в местната зала за фитнес. Бяхме успели да спестим малко въпреки таксите за колежа, наема и вноските за колата, за да отидем в Сейнт Томас и да прекараме няколко дни в хубав хотел. Имаше много неща, за които можехме да използваме парите, но Америка постоянно говореше за това и не ни позволяваше да се откажем. Когато родителите на Америка ни изненадаха с подаръка за сватбата, годишнината и нейния рожден ден, се опитахме да откажем, но тя беше непреклонна.

— Е, момчета, ако сега не си тръгна, сутринта ще съжалявам.

Всички започнаха да се възмуцават и да ме дразнят, че съм под чехъл, но истината е, че вече бяха свикнали с новия, укротен Травис Мадокс. Почти година не бях вдигал юмрук срещу никого.

Прозях се, а Шепли ме тупна по рамото.

— Да тръгваме.

Пътувахме в мълчание. Не бях сигурен за какво мисли Шепли, но аз нямах търпение да видя жена си. Тя беше заминала предния ден и това беше първата нощ, в която се разделяхме, откакто се бяхме оженили.

Шепли спря пред блока и изгаси колата.

— От врата до врата, нещастник такъв.

— Признай си. Липсва ти.

— Апартаментът ли? Да, малко. Но повече ми липсва да се биеш и да изкарваш тонове пари за всички ни.

— Да. И на мен понякога. Ще се видим сутринта.

— Ще те взема пак в шест и половина.

— До после.

Шепли потегли, а аз бавно се изкачих по стълбите, търсейки ключа си. Мразех да се прибирам, когато Аби я няма. Откакто я познавах, нямаше нищо по-лошо от това, й този път беше същото. Може би дори по-зле, защото сега ги нямаше даже Шепли и Америка да ме дразнят.

Пъхнах ключа и отворих вратата, после заключих след себе си и хвърлих портфейла си на плота в кухнята. Вече бях завел Тото в пансион за кучета. Беше адски тихо. Въздъхнах. През последната година апартаментът много се бе променил. Плакатите и табелките от баровете вече ги нямаше, заменени от снимки на двама ни и картини. Това вече не беше ергенска бърлога, а почтен дом.

Отидох в спалнята, съблякох се, докато останах само по боксерките си „Калвин Клайн“, и се мушнах в леглото, където се зарових под завивката на синьо-зелени цветя — още едно нещо, което никога нямаше да влезе в този апартамент, ако не беше Аби. Придърпах нейната възглавница и отпуснах глава. Миришеше на нея.

Часовникът показваше два сутринта. След дванайсет часа щяхме да бъдем заедно.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА МОМИНСКО ПАРТИ

АБИ

Хората в другия край на ресторанта се разпищяха, като едва не събаряха масите и не прегазваха децата, за да избягат. Чупеха се чаши, по пода дрънчаха прибори. Една ветроупорна лампа падна, изтърколи се от масата и се счупи. Америка завъртя очи при вида на двайсетината души, струпани на няколко маси от нас.

— Боже господи, хора! Само малко дъжд!

Персоналът се втурна да спусне навитите платнища на открития ресторант.

— А ти мърмореше, че нямаме изглед към океана — подразни я Хармъни.

— Да, тези снобски кучки не изглеждат толкова доволни сега, а? — рече Америка, като кимна и се усмихна към мокрите блондинки, притиснати една в друга като бутилки в каса.

— Стига, Мер. Май прекали с виното — обадох се аз.

— Аз съм във ваканция и това е моминско парти. От мен се очаква да се напия.

Аз я потупах по ръката.

— Не бих имала нищо против, ако нямаше гадно пианство.

— Майната ти, курво, аз нямам лошо пианство! — Аз я изгледах убийствено, тя примигна и се усмихна. — Майтапя се.

Хармъни пусна вилницата в чинията си.

— Натъпках се. Сега какво?

Америка се усмихна лукаво и извади от чантата си малка папка с три пръстена. Отпред с малки релефни букви пишеше: „ТРАВИС & АБИ“ и датата на сватбата ни.

— Ще играем.

— На какво? — попитах предпазливо аз.

Тя отвори папката.

— Понеже Ками ще дойде чак утре, тя ти приготви това — обясни Америка и отвори корицата. — Играта се казва „Какво ще каже мъжът ти?“. Чувала съм за нея. Суперзабавна, макар че обикновено става дума за бъдещия съпруг — продължи тя, като едва не подскачаше

от вълнение на стола си. — И така... Ками е задала въпросите на Травис миналата седмица, а после ми даде книгата.

— Какво? — изпищях аз. — Какви въпроси?

— Сега ще разбереш — рече тя, като махна на сервитъора. Той донесе цяла табла ярки шотове.

— О, боже — изпъшках аз.

— Ако сгресиш, пиеш. Ако познаеш, ние пием. Готова ли си?

— Готова съм — казах аз, като погледнах към Кара и Хармъни.

Америка се прокашля и хвана папката.

— Кога е разбрал Травис, че ти си жената за него?

Аз се замислих.

— Онази първа вечер с покера при баща му.

— Тъъръррр! — Америка издаде ужасяващ гърлен звук.

— Когато е осъзнал, че не е достатъчно добър за теб, а това е било в мига, в който те е видял. Пий!

— О! — ахна Хармъни, притиснала ръка към гърдите си. Аз взех една от малките пластмасови чашки и излях съдържанието ѝ в устата си. М-м-м. Нямах да ми е зле.

— Следващият въпрос! Кое в теб обича най-много?

— Как готвя.

Америка отново издаде ужасяващия звук.

— Пий!

— Хич те няма в тази игра — отбеляза Кара, видимо развеселена.

— А може би го правя нарочно? Много са хубави! — отвърнах аз и обърнах още един шот в устата си.

— Отговорът на Травис е: „Смехът ти“.

— Леле — изненадах се аз. — Много мило.

— Коя част от тялото ти обича най-много?

— Очите ми.

— Дзън! Верен отговор!

Хармъни и Кара изръкопляскаха, а аз се поклоних с глава.

— Благодаря, благодаря. Сега пийте, кучки.

Всички се разсмяха и надигнаха чашките.

Америка прелисти страницата и прочете следващия въпрос:

— Кога иска Травис да имате деца?

— О... — Аз духнах през устни. — След седем-осем години?

— Една година след завършването.

Кара и Хармъни направиха същите физиономии с устни, закръглени като „О!“

— Ще пия — рекох аз, — но с него ще трябва пак да си поговорим по този въпрос.

Америка поклати глава.

— Това е игра за годеници, Аби. От теб се очакваше да се справиш много по-добре.

— Млъквай и продължавай.

— Формално погледнато, не може хем да млъкне, хем да продължи — изтъкна Кара.

— Млъквай! — отвърнахме двете с Америка в хор.

— Следващият въпрос! Кой според теб е любимият момент на Травис от връзката ви?

— Вечерта, когато спечели баса и аз се пренесох при него?

— Отново правилно! — каза Америка.

— Страшно е мило! — рече Хармъни. — Не мога повече!

— Пийте! Следващият въпрос — усмихнах се аз.

— Кои са твоите думи, които Травис никога няма да забрави?

— Леле. Нямам никаква представа.

Кара се наведе.

— Опитай се да познаеш.

— Първия път, когато му казах, че го обичам?

Америка присви очи и се замисли.

— Формално грешиш. Според него е било, когато си казала на Паркър, че обичаш Травис! — Америка избухна в смях, останалите от нас — също. — Пий!

Тя обърна още една страница.

— Кое е нещото, без което Травис не може да живее?

— Мотоциклетът му.

— Правилно!

— Къде е била първата ви среща?

— Формално, в „Пица Шак“.

— Правилно!

— Питай нещо по-трудно, че ще се насвяткаме — рече Кара, докато надигаше поредния шот.

— Хм... — Америка прелистваше страниците. — А, ето. Кое нещо най-много обича Аби в теб?

— Що за въпрос е това? — Трите ме гледаха очаквателно. — Ами... най-много обичам как ме докосва, когато сме заедно, но се обзалагам, че той е казал „татуировките“.

— По дяволите! Правилно! — Те пиха и ръкопляскаха в чест на малката ми победа.

— Още един. Кой според Травис е любимият ти подарък от него? Аз замълчах за няколко секунди.

— Това е лесно. Тетрадката с изрезки, която ми подари за Свети Валентин тази година. Пийте!

Всички се разсмяхме и макар да беше техен ред, изпихме последните шотове заедно.

Хармъни избърса устата си със салфетка и ми помогна да съберем празните чаши и да ги върнем на таблата.

— Какъв е планът сега, Мер?

Америка се размърда, явно развълнувана от това, което се канеше да каже.

— Тръгваме по клубовете!

Аз поклатих глава.

— Няма начин. Говорихме за това.

Америка се нацупи.

— Стига. Дошла съм да си подновя обета, а не да си издействам развод.

— Защо ти няма доверие? — почти изхленчи Америка.

— Ако наистина исках да отида, щях. Просто уважавам съпруга си и предпочитам да се съглася с него, отколкото да вися в задимен клуб със светлини, от които ме заболява главата. Това само ще го накара да се чуди какво е станало, а аз предпочитам да не го прави. Дотук се е получавало.

— Аз уважавам Шепли. Обаче ходя по клубове и без него.

— Не е вярно, не ходиш.

— Само защото никога не съм искала. Но тази вечер искам.

— Аз пък не.

Америка свъси вежди.

— Добре. План Б. Покер?

— Много смешно.

Лицето на Хармъни светна.

— Видях реклама на киноветер на Хънимун Бийч! Вдигат екрана направо върху водата.

Америка направи гримаса.

— Скука.

— На мен ми звучи забавно. Кога започва?

Хармъни си погледна часовника и лицето ѝ посърна.

— След петнайсет минути.

— Ще успеем! — извиках аз и грабнах чантата си. — Сметката, моля!

ТРАВИС

— По-спокойно, пич — каза Шепли, като гледаше нервно барабанящите ми пръсти по металния подлакътник. Самолетът ни беше кацнал и спрял, но по някаква причина не ни позволяваха да слезем. Всички кротко чакаха тихия звън, възвестяващ свободата, и сигнала за разкопчаване на коланите, за да скочат, да грабнат ръчния си багаж и да се наредят на опашка. А аз даже имах причина да бързам, така че чакането беше особено дразнещо.

— Защо, по дяволите, се бавят? — отвърнах аз, може би твърде силно. Една жена пред мен с дете в началното училище се обърна бавно и ме изгледа. — Извинявайте.

Тя изпуфтя и отново се обърна напред.

Аз си погледнах часовника.

— Ще закъснеем.

— Не, няма — увери ме Шепли с обичайния си мек, успокояващ глас. — Имаме много време.

Аз се протегнах и огледах пътеката между седалките, сякаш това можеше да помогне.

— Стюардесите не помръдват. Чакай, едната говори по телефона.

— Това е добър знак.

Аз изпънах гръб и въздъхнах.

— Ще закъснеем.

— Не, няма. Тя просто ти липсва.

— Така е.

Знаех, че изглеждам жалък, и дори не се стараех да го прикрия. Откакто се оженихме, за пръв път прекарвахме нощта един без друг и това определено не ми харесваше. Година по-късно аз продължавах с нетърпение да чакам да се събуди сутринта и да ми липсва, когато заспя.

Шепли поклати неодобрително глава.

— Помниш ли, когато аз се държах така, а ти ме скъсваше от подигравки?

— Ти никоя не си обичал така, както аз нея.

— Май наистина си щастлив, а? — усмихна се Шепли.

— Колкото и да я обичах тогава, сега я обичам още повече. Както разказваше татко за мама.

Шепли пак се усмихна и понечи да каже нещо, но в този момент лампата за разкопчаване на коланите светна и всички започнаха да се изправят, да се пресягат нагоре към багажите си и да се тълпят на пътеката.

Майката пред мен се усмихна.

— Поздравления. Като че ли сте го разбрали по-добре от повечето хора.

Опашката се задвижи.

— Не точно. Просто рано научихме някои трудни уроци.

— Късметлии — рече тя и поведе сина си по пътеката.

Засмях се, мислейки си за всички караници и раздели, но тя беше права. Ако трябваше да започна отначало, бих предпочел да изтърпя болката тогава, отколкото всичко да започне лесно, а после да се обърка.

Шепли и аз бързо отидохме до сектора за получаване на багажа, взехме своя и излязохме да хванем такси. С изненада видях мъж в черен костюм с малка бяла табела, на която с червен маркер пишеше: „ГЪРЖЕСТВО МАДОКС“.

— Здравейте — поздравих го аз.

— Миста Мадокс? — ухили се широко той.

— Аз съм.

— Аз съм миста Гъмбс. Отгук. — Той взе големия ми сак и ни поведе навън към един черен „Кадилак Ескалейд“. — „Риц-Карлтън“, нали?

— Да — потвърди Шепли.

Натоварихме останалата част от чантите си в багажника и седнахме на средните седалки.

Шепли се огледа наоколо и отбеляза:

— Супер.

Шофьорът потегли. Изкачваше се и се спускаше по разни възвишения и правеше остри завои, все от другата страна на пътя. Беше объркващо, защото воланът беше от нормалната страна.

— Добре, че не взехме кола под наем — казах аз.

— Да, повечето катастрофи се предизвикват от туристи.

— Не се и съмнявам — отвърна Шепли.

— Не е трудно. Само трябва да помните, че мястото ви е до бордюра — обясни шофьорът, като размахваше лявата си ръка като каратист.

Той продължи с кратката обиколка, като ни показваше различни неща по пътя. Палмите ми стигаха, за да се почувствам не в свои води, но паркираните отляво автомобили вече сериозно ме объркваха. Високите хълмове, които сякаш стигаха до небето, бяха осеяни с бели точки — вероятно къщи.

— Това там е Хевънсайт Мол — посочи мистър Гъмбс. — Където акостират всички круизни кораби. Виждате ли?

Виждах големите кораби, но всъщност не можех да откъсна поглед от водата. Никога не бях виждал толкова чисто синьо. Беше невероятно.

— Близо ли сме?

— Ей сега стигаме — усмихна се доволно мистър Гъмбс. Кадилакът като по знак забави и спря, за да пропусне насрещното движение, след което сви по дълга алея. Още веднъж намали скоростта пред будката на охраната и след като му махнаха да минава, пое към входа на хотела.

— Благодаря! — каза Шепли и му даде бакшиш.

После извади телефона си и започна бързо да натиска дисплея. Чу се звук като от целувка — явно беше Америка. Той прочете съобщението и кимна.

— С теб отиваме в стаята на Мер, защото момичетата се приготвят във вашата.

Аз направих физиономия.

— Малко е... странно.

— Сигурно не искат да виждаш Аби.

Аз поклатих глава и се усмихнах.

— И предния път беше така.

Един от служителите ни упъти към електрическа количка и ни закара до сградата. Заведе ни до стаята и ние влязохме. Беше много... тропическо. Луксозно тропическо.

— Става — ухили се Шепли.

Аз се намръщих.

— Церемонията е след два часа. Дотогава ли ще чакам?

Шепли вдигна пръст, написа нещо на телефона и ме погледна.
— Не. Можеш да я видиш, когато е готова. Явно и ти ѝ липсваш.
На лицето ми се разля широка усмивка. Не можех да се сдържа.
Аби винаги ми е действала така — преди осемнайсет месеца, преди година, сега, до края на живота ми. Извадих мобилния си телефон.

„Обичам те, миличка.“
„Божичко, ти си тук! И аз те обичам!“
„Ще се видим скоро.“
„И още как!“

Засмях се на глас. И преди бях казвал, че Аби е всичко за мен.
Ето че 365 дни подред тя доказваше, че е точно така.
На вратата се потропа и аз отидох да отворя.
— Ей, задник! — рече вместо поздрав Трент с грейнало лице.
Аз се засмях и поклатих глава.
— Влизайте, диваци. Чакат ме жена и смокинг с името ми на него.

**ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА
И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО...**

ТРАВИС

Една година след деня, в който заставах пред олтара във Вегас, аз отново чаках Аби, само че този път на красива веранда, гледаща към синьото море на Сейнт Томас. Подръпнах папийонката си, доволен, че предния път си я бях спестил. Но тогава не ми се налагаше да споря с „виждането“ на Америка по въпроса.

От едната страна бяха наредени бели столове с оранжеви и лилави панделки, вързани на облегалката, а от другата се простираше океанът. Пътеката, по която щеше да дойде Аби, беше застлана с бял плат, а накъдето и да погледнех, имаше оранжеви и лилави цветя. Бяха се постарали. Да, все още предпочитях първата ни сватба, но тази повече приличаше на събитието, за което си мечтае всяко момиче.

В този миг иззад дърветата и храстите се появи това, за което си мечтае всяко момче. Аби стоеше сама, с празни ръце и дълъг воал, спускащ се от наполовина вдигнатата ѝ коса, който се вееше на топлия карибски бриз. Дългата ѝ бяла рокля очертаваше тялото ѝ. Беше малко лъскава, може би от сатен. Не бях сигурен, но не ме и интересуваше. Можех да се съсредоточа само върху Аби.

Прескочих четирите стъпала на верандата и изтичах при жена си.

— О, божичко, адски ми липсваше! — казах аз, като я прегърнах.

Пръстите ѝ се впиха в гърба ми. Това беше най-хубавото, което бях изпитвал от три дена — откак я бях прегърнал за довиждане.

Аби не казваше нищо, само се кискаше нервно, но личеше, че и тя е щастлива да ме види. Последната година беше много по-различна от първите шест месеца на връзката ни. Тя напълно ми се беше отдала, а аз с всички сили се стараех да бъда мъжът, когото заслужава. Беше по-хубаво. Животът беше прекрасен. През първите шест месеца постоянно чаках да се случи нещо лошо, което да я откъсне от мен, но след това новият ни живот потече спокойно.

— Смайващо красива си — казах аз, като се отдръпнах, за да я огледам по-добре.

Аби ме докосна по ревера.

— И вие не изглеждате зле, мистър Мадокс.

След още няколко целувки, прегръдки и разкази за моминското и ергенското парти (които като че ли бяха протекли еднакво безметежно, с изключение на шоуто на Трент по прашки), гостите заприиждаха.

— Май е време да отиваме по местата си — каза Аби. Не можех да скрия разочарованието си. Не исках да оставам и секунда повече без нея. Аби ме докосна по брадичката и се надигна на пръсти, за да ме целуне по бузата. — След съвсем малко ще се видим пак.

После се отдалечи и отново се скри зад дърветата.

Аз се върнах на верандата. Скоро всички столове се запълниха. Този път си имахме истинска публика. Пам седна на първия ред от страната на булката, заедно със сестра си и зет си. На задния ред се бяха настанили няколко момчета от „Сигма Тау“, заедно със стария партньор на баща ми, съпругата и децата му, шефа ми Чък и приятелката му за тази седмица, бабите и дядовците на Америка, чичо Джак и леля Дийна. Татко седеше на първия ред от страната на младоженеца и правеше компания на гаджетата на братята ми. Шепли стоеше до мен като кум, а до него бяха Томас, Тейлър, Тайлър и Трент.

Всички бяхме видели отминаването на още една година, бяхме преживели много, бяхме изгубили много, но се бяхме събрали като семейство, за да отпразнуваме нещо, което се бе наредило чудесно за семейство Мадокс. Усмихнах се и им кимнах. Те все още бяха непревземаемата крепост, която помнех от детството си.

После погледът ми се спря върху дърветата в далечината. Всеки миг оттам щеше да излезе съпругата ми и всички щяха да видят това, което аз видях преди година, и да изпитат същото благоговение като мен.

АБИ

След дълга прегръдка Марк се усмихна:

— Красива си. Много се гордея с теб, мила.

— Благодаря ти, че ще ме заведеш до олтара — отвърнах аз малко смутено. При мисълта какво бяха направили двамата с Пам за мен очите ми се изпълниха с парещи сълзи. Примигнах, за да ги пропъдя, преди да са успели да се търкулнат по бузите ми.

Марк ме целуна по челото.

— Благословени сме, че присъстваш в живота ни, дете.

Музиката започна и Марк ми подаде ръка. Аз я поех и двамата тръгнахме по тесния неравен тротоар, ограден от дебели цъфнали дървета. Америка се тревожеше, че ще завали, но небето беше почти ясно и от него струяха само слънчеви лъчи.

Марк ме заведе до края на дърветата и се озовахме точно зад Кара, Хармъни, Ками и Америка. Всички, освен Америка, бяха облечени в лилави къси рокли без презрамки. Най-добрата ми приятелка носеше оранжево. Бяха просто прекрасни.

Кара ми се усмихна.

— Май красивото бедствие се превърна в красива сватба.

— Случват се чудеса — отвърнах аз, спомнила си един наш разговор сякаш отпреди цяла вечност.

Кара се засмя, кимна и стисна малкия си букет с две ръце. После сви зад дърветата. Скоро я последваха Хармъни и Ками.

Америка се обърна и праметна ръка през шията ми.

— Обичам те! — притисна ме тя.

Марк също ме стисна, а аз стиснах букета.

— Хайде, детето ми.

Двамата излязохме иззад дърветата и пасторът даде знак на всички да станат. Видях лицата на приятелите си и новото си семейство, но когато зърнах влажните бузи на Джим Мадокс, гърлото ми се стегна. С мъка се овладях.

Травис се протегна към мен. Марк задържа ръце над нашите. В този момент се чувствах толкова сигурна — в ръцете на двама от най-

добрите мъже, които познавах.

— Кой предава тази жена? — попита пасторът.

— Майка ѝ и аз.

Думите ме смаяха. Марк цяла седмица репетираше: „Пам и аз“. Като чух това, вече не можех да се сдържа. Сълзите напиха в очите ми и се стичаха по лицето.

Марк ме целуна по бузата и се отдалечи, а аз заставах до съпруга си. За пръв път го виждах в смокинг. Беше гладко избръснат и скоро подстриган. Травис Мадокс беше от онези завладяващи мъже, за които всяко момиче мечтае, а за мен беше реалност.

Той избърса нежно бузите ми и заедно се качихме на подиума.

— Събрали сме се тук днес, за да отпразнуваме подновяването на обетите... — подзе пасторът. Гласът му се сливаше с вълните, които се разбиваха в скалите долу.

Травис се наведе, стисна ръката ми и прошепна:

— Честита годишнина, Вrab.

Аз го погледнах в очите. Бяха пълни с любов и надежда, както преди година.

— Една мина, остават безброй — прошепнах в отговор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.